

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 11 ΑΠΡΙΛΗ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 278 ΔΡΧ. 200

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΚΡΟΥΣΗΣ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Η εντεινόμενη επίθεση του σοσιαλφασιστικού μπλοκ της αντίδρασης ενάντια στην πολιτική δημοκρατία και για την κατάκτηση της εξουσίας βάσει επιτακτικά για το ψευτοΚΚΕ ένα βασικό ζήτημα: Τη συγκρότηση σοσιαλφασιστικών ομάδων κρούσης.

Την πολιτική βάση για τη συγκρότηση αυτών των ομάδων έδωσε το κόμμα αυτό με το σύνθημα της “αντεπίθεσης”, που διατύπωσε στην περίοδο των βουλευτικών εκλογών, και με τη γραμμή της “σύγκρουσης” στο αμέσως επόμενο διάστημα.

Τόσο η “αντεπίθεση” όσο και η “σύγκρουση” δεν έχουν να κάνουν με μια υποτιθέμενη επιθετική πολιτική ενός μαζικού και οργανωμένου εργατικού και λαϊκού κινήματος. Όχι μόνο γιατί ένα τέτοιο κίνημα δεν υπάρχει σε ανάπτυξη, αλλά γιατί ακόμη περισσότερο το ψευτοΚΚΕ είναι το πιο απομονωμένο κόμμα μέσα στις ευρύτερες λαϊκές μάζες, και ιδιαίτερα μέσα στην εργατική τάξη.

Μέσα σ’ αυτές τις συνθήκες το κόμμα του Περισσού χρησιμοποιεί οργανωμένες μειοψηφίες σε λίγα άμαζα συνδικάτα που ελέγχει για να κάνει την “πολιτική της σύγκρουσης” με μέθοδες πολιτικής αλητείας, χουλιγκανισμού και σοσιαλφασιστικής βίας.

Οι αντισυγκεντρώσεις “αγανακτισμένων” αγροτών της Θεσσαλίας και η διάλυση της συγκέντρωσης με ομιλητή τον Αρσένη στη Νομική ήταν τα πρώτα δείγματα αυτής της πρακτικής.

Στη συνέχεια είχαμε τα γιαούρτια στο Υπουργείο Παιδείας, τα αυγά, τα κέρματα και τα μπουκάλια στο Σουμάκη από “αγανακτισμένους” εργάτες της Ζώνης, το γιαούρτι στον Παπαϊωάννου στην Πάτρα και την εμφάνιση των ΚΝΑΤ με κράνη και ρόπαλα-πλακάτ στη συγκέντρωση των “αγανακτισμένων” οικοδόμων και την απρόκλητη επίθεση στην αστυνομία έξω από το υπουργείο Εργασίας στη διάρκεια της επίσκεψης του Σημίτη.

Η σύλληψη του γραμματέα της ΚΝΕ Αχαΐας στην Πάτρα για το

γιαούρτι στον Παπαϊωάννου ανάγκαζε το ψευτοΚΚΕ να αρνηθεί την ευθύνη αυτής της πράξης, χωρίς όμως να αρνηθεί την ουσία αυτής της πολιτικής.

Είναι χαρακτηριστικό το παρακάτω απόσπασμα από το Ριζοσπάστη στις 8 Απρίλη:

«Η συγκέντρωση είχε καθαρά πολιτικό αγωνιστικό περιεχόμενο. Όμως οι διοργανωτές δεν υπολόγισαν πως η εξαθλίωση και η μακροχρόνια ανεργία θα οδηγούσε κάποιους σε απελπισμένες ενέργειες. Όπως το γιαούρτι που έριξε αγανακτισμένος εργαζόμενος στον υπουργό, ένα γιαούρτι που σίγουρα δεν είχε στόχο τον άνθρωπο Παπαϊωάννου, αλλά τον εκτελεστή της κυβερνητικής πολιτικής».

Και πάλι δηλαδή η κλασική για κάθε φασισμό χρησιμοποίηση κάποιων “αγανακτισμένων” που τυγχάνει όμως να είναι κνίτες και μάλιστα ο γραμματέας της ΚΝΕ Πάτρας.

Επίσης είναι χαρακτηριστικό

πως ούτε το Συνδικάτο των Οικοδόμων της Πάτρας ούτε η Ν.Ε. Αχαΐας του ψευτοΚΚΕ, που έβγαλαν ανακοινώσεις για τη σύλληψη του Κνίτη, καταδίκασαν το γιαούρτωμα, ενώ η ανακοίνωση του Γραφείου του Κ.Σ. της ΚΝΕ αναφέρει μόνο τα παρακάτω δύο

λόγια: «Το ΚΚΕ και η ΚΝΕ δε μιλούνται με γιαούρτια την αντιλαϊκή πολιτική σας...», σε ένα τρομαχτικά επιθετικό κείμενο “αντεπίθεσης”.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Το ψευτοΚΚΕ αρνείται το γιαούρτωμα της Πάτρας στο βαθμό που υ-

πήρξε η σύλληψη του Κνίτη. Ποτέ δεν καταδίκασε ούτε τα αυγά στο Σουμάκη ούτε τα γιαούρτια στο Υπουργείο Παιδείας, που έγιναν και αυτά από “αγανακτισμένους” κνίτες. Και αυτό γιατί δεν έγινε εκεί κάποια σύλληψη που θα επέβαλλε στο θρασύδειλο κόμμα του σοσιαλφασισμού την κάλυψη των μελών του.

Έτσι συγκροτεί τις σοσιαλφασιστικές ομάδες κρούσης.

Ομάδες “αγανακτισμένων” κνιτών, ξεκομμένες από το λαό, με εξασφαλισμένη την ατιμωρησία.

Ιδεολογική βάση αυτών των ομάδων είναι ο πραξικοπηματισμός και το μίσος για τους εργάτες και το λαό που “δεν εξεγείρεται”. Αυτή είναι η βάση για να στραφούν αυτές οι ομάδες κρούσης ενάντια στο λαό και στους πραγματικούς πρωτοπόρους εργάτες, δημοκράτες και κομμουνιστές που θα σταθούν στην πρώτη γραμμή για την υπεράσπιση της δημοκρατίας από τη σοσιαλφασιστική επίθεση.

Οι συμμαχίες δεν κρύβονται

Δεν πρόλαβε να βγει πρόεδρος στη ΝΔ και αμέσως αποκάλυψε τον πολιτικό του χαρακτήρα.

Αναφερόμαστε στις παρακάτω δηλώσεις του βουλευτή της ΝΔ στην Αχαΐα Ν. Νικολόπουλου, δεξί χέρι του Κ. Καραμανλή:

«Για την κυβέρνηση Σημίτη έφθασε η ώρα της αλήθειας. Το στρατήγημα της χρήσης του “διαλόγου” και της “μελέτης” των διαφόρων θεμάτων, ως πρόσχημα για την επιβολή μιας προγραμματικών προβλημάτων, εξάντλησε τα όρια του. Η “υποδοχή” της οποίας σήμερα έτυχε η πολιτική ηγεσία στην πόλη των Πατρών το αποδεικνύει αδιάψευστα, όσο και αν υπήρξε ακραία».

Πραγματικά, μια τέτοια δήλωση θα τη ζήλευε και ο ίδιος ο Ριζοσπάστης.

ΚΑΜΙΑ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΜΟΥ Τι σημαίνουν τα ανοίγματα Πάγκαλου

Σε σημείωμα μας στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής γράψαμε ότι η προσέγγιση του Πάγκαλου με την Τουρκία είναι προσέγγιση με την ισλαμοφασιστική πλευρά της Τουρκίας, δηλαδή με την αντιευρωπαϊκή ακροδεξιά του Ερμπακάν.

Δεν πέρασε ούτε μια βδομάδα για να αποδειχθεί ότι ήταν έτσι. Την ώρα ακριβώς που ο Ερμπακάν ξεσπάθωνε ενάντια στη Γερμανία αποδίδοντας της προβοκατόρικα τους φόνους τούρκων πολιτών της, ενώ εδώ και ένα μήνα οργιάζει γενικά η αντιευρωπαϊκή υστερία των ισλαμοφασιστών, ο Πάγκαλος καταγγέλλει

επίσης την Ευρώπη επειδή δε θεωρεί “ότι το Ισλάμ ανήκει στην Ευρώπη”. Για τον Πάγκαλο λοιπόν η Τουρκία που ανήκει στην Ευρώπη δεν είναι η λαϊκή Τουρκία, αλλά η ισλαμική. Την κοσμική Τουρκία, αυτός ο εθνικιστής την πετάει έξω από την Ευρώπη αλλά την ισλαμική τη θέλει μέσα. Είναι φυσικό: Ο Πάγκαλος θέλει μέσα στην Ευρώπη την “ορθόδοξη” Ελλάδα και την ισλαμική Τουρκία αλλά πετάει έξω από την Ευρώπη τη δημοκρατική Ελλάδα και την κοσμική Τουρκία. Όσο για τον Ερμπακάν και το υπόλοιπο ισλαμοφασιστικό σκυλολόι, αυτοί είναι ακόμα

χειρότεροι προβοκάτορες: Κατηγορούν την Ευρώπη που δε θέλει την Τουρκία μέσα της, αλλά μέσω Τσιλέρ εκφράζουν την ευαρέσκεια τους προς τον Πάγκαλο που έχει σαν υπουργός μόνο μια δουλειά: να πετάει διαρκώς την Τουρκία έξω από την Ευρώπη.

Πραγματικά οι σοσιαλφασίστες στις δύο άκρες του Αιγαίου παίζουν χωρίς αντίπαλο. Από τη μια το τυφλό ευρωπαϊκό μονοπώλιο σέρνεται από την άρρωστη Ελλάδα σε σύγκρουση με την Τουρκία, από την άλλη οι ΗΠΑ, με αρχηγό το ρωσόφιλο Κλίντον, επιπλήτουν τους τούρκους στρατηγούς που θέλουν να τελειώ-

νουν με το ναζί Ερμπακάν, ότι έτσι φέρνουν την αποσταθεροποίηση και τον κίνδυνο για τους δημοκρατικούς θεσμούς στην Τουρκία. Κάτω από αυτές τις συνθήκες Πάγκαλος και Ερμπακάν μπορούν να παίξουν με άνεση το παράλληλο παιχνίδι τους για αρκετό καιρό.

(Την ώρα που γραφόταν το σημείωμα αυτό ακούσαμε ότι ετοιμάζεται συνάντηση Σημίτη-Ερμπακάν. Αυτό αντιστοιχεί στις επιθέσεις ελληνοτουρκικής φιλίας από το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ και σημαίνει με δυο λόγια ότι η “ορθόδοξη” Ελλάδα αγκαλιάζει την ισλαμική Τουρκία.)

ΟΡΓΙΑΖΕΙ Ο ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΗΣ ΛΑΛΙΩΤΗΣ

Ακρωτηριάζει το Μετρό

Φαίνεται ότι τελικά το Μετρό της Αθήνας δεν πρόκειται να τελειώσει ποτέ ολόκληρο, όσο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ θα είναι ο σοσιαλφασίστας Λαλιώτης. Έχουμε γράψει πολλές φορές για το συστηματικό σαμποτάζ που κάνει αυτός σε όλα τα μεγάλα έργα. Σαμποτάζ που γίνεται μέσα από εσκεμμένες παρατυπίες κατά τον διαγωνισμό μειοδοσίας των έργων, παρόλο που είναι γνωστοί οι νόμοι που ορίζει η Ευρωπαϊκή Ένωση για αυτά τους τους διαγωνισμούς, ή μέσα από περιβαλλοντικούς λόγους ή αρχαιολογικούς ή ότι άλλο μπορεί να σκεφτεί ο ραδιούργος νους του. Το τελευταίο χτύπημα στην πορεία της κατασκευής των μεγάλων έργων, το έδωσε περικόπτοντας το τμήμα του Μετρό της γραμμής Σύνταγμα-Κεραμικό.

Ας πάρουμε τα πράγματα όμως από την αρχή για να δούμε πώς φτάσαμε μέχρι την περικοπή. Το Σεπτέμβριο του 1996 οι εκπρόσωποι της κατασκευάστριας κοινοπραξίας έστειλαν επιστολή στο υπουργείο ΠΕΧΩΔΕ και ζητούσαν να καταρτιστεί νέα σύμβαση, γιατί η συμπληρωματική του 1994, δημιουργεί προβλήματα ερμηνείας. Η κοινοπραξία αποδέχεται την άποψη του υπουργού ΠΕΧΩΔΕ, τον Οκτώβριο, να βρεθεί λύση στα υπαρκτά προβλήματα μέσα από την υπάρχουσα σύμβαση. Δηλαδή ο Λαλιώτης δέχεται ότι πράγματι υπάρχουν τα προβλήματα που θέτει η κοινοπραξία και δεσμεύεται το θέμα να έχει λυθεί μέσα σε ένα μήνα. Η συνάντηση κοινοπραξίας και Λαλιώτη γίνεται τελικά με δύο μήνες καθυστέρηση, με υπαιτιότητα του Λαλιώτη και διαπιστώνεται πάλι αδιέξοδο. Μάλιστα συμφωνήθηκε να καταγραφούν οι διαφωνίες μέσα σε ένα «μνημόνιο κατανόησης».

Το Φεβρουάριο και παρά τα αντίθετα δημοσιεύματα που ήθελαν την κοινοπραξία να ζητά 160 δισ., η διαφορά ανέρχεται στο ποσό των 38 δισ., ενώ η κρατική εταιρεία «Αττικό Μετρό» καθιστά σαφές ότι για τις πρόσθετες εργασίες, που έγιναν κατά εντολή του Δημόσιου, είναι διατεθειμένη να δώσει περίπου 20 δισ. δραχμές, όπως προβλέπει η συμπληρωματική σύμβαση του 1994 για τα απρόβλεπτα. Στις 19 του Μάρτη η κοινοπραξία υποβάλλει υπόμνημα, με το οποίο προτείνει να βρεθούν λύσεις στα σημεία διαφωνίας μέσα από τεχνικές πραγματογνωμοσύνες και συμφιλιωτικές, όπως προβλέπουν οι ισχύουσες συμβάσεις για το έργο. **Την ίδια μέρα γίνεται συνάντηση στο υπουργείο ΠΕΧΩΔΕ και ο Λαλιώτης ανακοινώνει την περικοπή των εργασιών για το τμήμα Σύνταγμα-Κεραμικός σαν «τιμωρία» προς την κατασκευάστρια κοινοπραξία για τις οικονομικές της απαιτήσεις.** Αυτό σημαίνει ότι αφαιρείται ένα τμήμα 1900 μέτρων από τα 17600 συνολικά μέτρα του δικτύου του Μετρό. Μετά από 15 μέ-

ρες από την ανακοίνωση αυτή του Λαλιώτη έγινε γνωστό ότι η μείωση αυτή θα αφορά μόνο τις σήραγγες. Στην απόφαση διευκρινίζεται ότι η «έκπτωση τεχνικού αντικειμένου» δεν αφορά την κατασκευή του σταθμού στο Μοναστηράκι, ούτε ορισμένα φρεάτια αερισμού. Θα προχωρήσουν κανονικά οι μελέτες για το τμήμα της γραμμής Σύνταγμα-Κεραμικός ως να μην έχει γίνει καμιά περικοπή για την κοινοπραξία. Το πιο φοβερό είναι ότι ορίζεται σαφώς ότι θα παραδοθεί και θα πληρωθεί κανονικά το μηχανολογικό και τροχαίο κομμάτι της σήραγγας που δεν θα κατασκευαστεί! Στην απόφαση μάλιστα δίνεται εντολή το υλικό αυτό να συσκευαστεί για μακροπρόθεσμη αποθήκευση. Δηλαδή μπορεί να μην έχουμε Μετρό, αλλά θα έχουμε ράγες και βαγόνια που δε θα χρησιμοποιούνται.

Στην απόφαση λοιπόν αυτή δίνεται εντολή στην κατασκευάστρια εταιρεία να προχωρήσει και να ολοκληρώσει τις οριστικές μελέτες για την επιδομή και τις ηλεκτρομηχανολογικές εργασίες στο κομμάτι που καταργήθηκε. Στο ίδιο κομμάτι θα κάνει τις «μελετητικές εκθέσεις για τη λειτουργία, τις διαδικασίες δοκιμών, τα εγχειρίδια, την εκπαίδευση, κ.λ.π. που αφορούν τα καταργημένα τμήματα των έργων» όπως αναφέρεται στην απόφαση της κρατικής εταιρείας «Αττικό Μετρό».

Δίνεται ακόμη εντολή στην κοινοπραξία να εκπονήσει την τροποποιημένη οριστική μελέτη για να διαμορφώσει ένα λειτουργικό σύστημα για το Μετρό, το οποίο θα λαμβάνει υπόψη τις καταργημένες εργασίες. Η κοινοπραξία είναι επίσης υποχρεωμένη να συνεχίσει την προμήθεια του συνόλου του μόνιμου εξοπλισμού, των τεμαχίων απόληξης, των ακροδεκτών και άλλων υλικών που πρέπει να παραδοθούν συσκευασμένα για μακροπρόθεσμη αποθήκευση.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η «περικοπή» αυτή όπως τη βαφτίζει ο Λαλιώτης «τιμωρία» τις εταιρείες (ελληνικές και γαλλικές) που έχουν αναλάβει τα έργα πολιτικού μηχανικού (σήραγγες και σταθμοί) και που σήμερα έχουν φτάσει στο 77% του συνόλου του έργου. Αντίθετα οι εταιρείες (γερμανικές) που έχουν αναλάβει τον ηλεκτρομηχανολογικό εξοπλισμό (γραμμές, βαγόνια) θα συνεχίσουν να δουλεύουν κανονικά και να πληρώνονται. Αυτό είναι ένα σχέδιο του Λαλιώτη για τη δημιουργία αντιθέσεων στους κόλπους της κατασκευάστριας κοινοπραξίας με στόχο την αποδυνάμωσή της τόσο στους δικαστικούς αγώνες όσο και στην προσφυγή τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο στρατηγικός του βέλαια στόχος είναι να μην ολοκληρωθεί το έργο.

Να αναφέρουμε εδώ ότι την Τρίτη 18 του Μάρτη ο Λαλιώτης διαφώνησε έντονα με τον πρόεδρο

της Επιτροπής Ολυμπιακών Αγώνων Λ. Νικολάου σε εκδήλωση στον υπόγειο σταθμό του Συντάγματος, με αφορμή δηλώσεις του τελευταίου ότι πρέπει το Μετρό να επεκταθεί μέχρι το νέο αεροδρόμιο των Σπάτων, έστω και κατ'επιβίβαση στη λεωφόρο Σταυρού-Ελευσίνας, κάτι που γίνεται σε όλες τις πρωτεύουσες του κόσμου. Αυτό σημαίνει ότι η προγραμματισμένη επέκταση του Με-

τρό, από το Πεντάγωνο μέχρι τη νέα λεωφόρο, πρέπει να σχεδιαστεί με νέα δεδομένα και ενδεχομένως με διαφορετική χάραξη. Βέβαια ο Λαλιώτης απέκλεισε ένα τέτοιο ενδεχόμενο κατηγορηματικά. Εδώ κάνει τόσες προσπάθειες να μην ολοκληρωθεί ποτέ το Μετρό και θα ήταν σύμφωνος με την επέκτασή του και μάλιστα μέχρι το νέο αεροδρόμιο; Αν είναι δυνατόν! Είναι χαρακτηριστικό ότι ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ φανερά εκνευρισμένος, πλησίασε τον Νικολάου στον μπουφέ της εκδήλω-

σης και σε έντονο ύφος του έκανε παρατηρήσεις για τις δηλώσεις του για τις επεκτάσεις του Μετρό (Ελεύθερος Τύπος, 19 Μάρτη).

Από όλα αυτά φαίνεται ότι η ολοκλήρωση της κατασκευής του Μετρό είναι πολύ μακριά ακόμη και ότι ένα ακόμη μεγάλο έργο από τα πιο σημαντικά στην Αθήνα θα καθυστερήσει πάρα πολύ για να παραδοθεί. Είναι χρέος κάθε αληθινού πατριώτη και δημοκράτη να αντισταθεί στο σαμποτάζ που επιχειρεί με κάθε τρόπο ο σοσιαλφασίστας Λαλιώτης.

Μα ρο μέτωπο με την Εκκλησία

Ο «Ορθόδοξος» σοσιαλφασισμός δεν οδηγεί μόνο τη χώρα πολιτικά στη Ρωσία, αλλά φροντίζει με κάθε τρόπο να επιταχύνει την καταστροφή της. Η ορθόδοξη εκκλησία, εκτός από το να ευλογεί τα σέρβικα όπλα και τους σέρβους στρατιώτες για να εκτελέσουν το «θεάρεστο» έργο της καταστροφής και της κατοχής μιας ανεξάρτητης χώρας, της Βοσνίας, και εκτός από τις λιτανείες που κάνει ενάντια στη «σατανική» συνθήκη Σένγκεν, εμποδίζει κάτω από την κάλυψη του Λαλιώτη και την κατασκευή του Μετρό.

Συγκεκριμένα, τις προηγούμενες μέρες οι εκπρόσωποι του μητροπολιτικού ναού της Αθήνας κατέθεσαν μήνυση κατά του προέδρου της εταιρείας «Αττικό Μετρό». Σύμφωνα με τη μήνυση οι υπεύθυνοι της «Αττικό Μετρό» προέβησαν παράνομα σε εκτέλεση έργου στον αρχαιολογικό χώρο γύρω από την Ιερά Μητρόπολη Αθηνών. Εξαιτίας της μήνυσης ασκήθηκε ποινική δίωξη για το αδίκημα της «παράβασης καθήκοντος» κατά του προέδρου της «Αττικό Μετρό» και για «παράβαση του νόμου περί αρχαιοτήτων» κατά του εργοδηγού και του επιβλέποντα μηχανικού της ίδιας εταιρείας.

Σύμφωνα με τη μήνυση, «παρά την απόφαση του ΣτΕ, που διατάσσει την αναστολή των εργασιών μέχρι τις 12 Φεβρουαρίου, οπότε θα εκδικαστεί σχετική αίτηση ακύρωσης, εκτελούνται έργα για την εγκατάσταση εξαιρισμού των γραμμών του Μετρό που θα διέρχονται από την οδό Ερμού. Από τις δονήσεις των μηχανημάτων επαπειλούνται σοβαροί κίνδυνοι για την ασφάλεια του ναού, ενώ παράλληλα θα είναι μεγάλη και η αισθητική βλάβη του ναού». Ακόμη υποστηρίζεται ότι «ο περιβόλος χώρος και ο ίδιος ο ναός προστατεύονται ως αρχαιολογικοί χώροι».

Οι διαφορές ανάμεσα στη Μητρόπολη Αθηνών και στην εταιρεία «Αττικό Μετρό» είναι αρκετά παλιές. Λόγω των αντιδράσεων της εκκλησίας, άλλαξε η χάραξη της σήραγγας και αντί να περάσει από την οδό Μητροπόλεως, που ήταν η αρχική χάραξη, θα περνά από την οδό Ερμού. Υποστήριζε τότε η εκκλησία ότι ο ναός θα κινδυνεύσει από την υπόγεια διέλευση του μηχανήματος. **Οι ισχυρισμοί αυτοί δεν έγιναν δεκτοί από ειδικούς του Πολυτεχνείου, παρόλα αυτά ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Λαλιώτης, για λόγους «ευαισθησί-**

ας», ζήτησε να γίνει δεκτό το αίτημα της εκκλησίας. Αυτή η αλλαγή είχε επιπτώσεις όχι μόνο στο κόστος του έργου, αλλά ήταν η βασική αιτία που καθυλώθηκε ο Μετροπόντικας στο ύψος της οδού Νίκης λόγω σοβαρών γεωλογικών προβλημάτων που συνάντησε εκεί. Η εκκλησία όμως δε θέλει ούτε το φρεάτιο εξαιρισμού που βρίσκεται στην πλατεία 100 μέτρα περίπου μακριά από το ναό. Όπως δήλωσε ο πρόεδρος της «Αττικό Μετρό», «η εκκλησία δε θα είχε αντίρρηση σε αυτό εφόσον συμφωνούσε και το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο». Αυτό συμφώνησε και η συμφωνία επικυρώθηκε από τον υπουργό Πολιτισμού. Παρόλα αυτά, η εκκλησία προσέφυγε στο ΣτΕ, όπως αναφέραμε και παραπάνω.

Όπως φαίνεται από τα παραπάνω, κανένας λόγος ασφάλειας δεν υπάρχει για να προχωρήσει η εκκλησία σε τέτοιου είδους ενέργειες. Στην πραγματικότητα ο μοναδικός λόγος είναι να βάλει εμπόδια στην εκτέλεση αυτού του έργου που αποτελεί πρόοδο σ' αυτή τη χώρα και τόσα εμπόδια έχει συναντήσει, κυρίως από το Λαλιώτη.

Εξαφανίζει τα γκαράζ

Ο Λαλιώτης όχι μόνο σαμποτάρει τα μεγάλα έργα, όπως έχουμε γράψει και καταγγείλει πολλές φορές μέσα από τις στήλες της *Νέας Ανατολής*, αλλά χρησιμοποιεί και χρήματα που εισπράττει το Ελληνικό Δημόσιο για σκοπούς διαφορετικούς από αυτούς για τους οποίους τα εισέπραξε. Όπως κατάγγειλε ο Γ. Αυγερίκος, αντιπρόεδρος του Τεχνικού Επιμελητήριου Ελλάδας (ΤΕΕ), «επί δεκαεπτά συναπτά έτη η Πολιτεία παραβιάζει κατάφωρα το νόμο και συνεχίζει μία εισπρακτική πολιτική εις βάρος της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και των πολιτών».

Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το νόμο 960/1979 θεσπίστηκε όλοι οι ιδιοκτήτες κτιρίων άνω των 200

τετραγωνικών να κατασκευάζουν υποχρεωτικά θέσεις στάθμευσης ανάλογα με τις χρήσεις και τη συνολική επιφάνεια του κτιρίου τους. Στην συνέχεια όμως άλλαξε ο νόμος (άνοιξε δηλαδή ένα «παράθυρο», όπως λέει ο λαός) και οι ιδιοκτήτες κτιρίων θα απαλλάσσονται από την υποχρεωτική κατασκευή γκαράζ εφόσον πληρώνουν εισφορά στο κράτος. Από το νόμο προβλέφθηκε ότι τα χρήματα της εισφοράς «διατίθενται αποκλειστικά για τη δημιουργία δημόσιας χρήσης χώρων στάθμευσης αυτοκινήτων στα διοικητικά όρια των δήμων ή κοινοτήτων που εισπράττονται».

Τα χρήματα αυτά για τα γκαράζ συγκεντρώνονται στο Ειδικό

Ταμείο του ΥΠΕΧΩΔΕ, το Ε-
συνέχεια στη σελ. 7

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Κ. 104 32 Αθήνα

Τηλ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 4.800

Εξαμηνιαία: 2.400

ΖΑΪΡ: ΟΙ ΝΕΟΙ ΧΙΤΛΕΡ ΠΡΟΕΛΑΥΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Οι δυνάμεις του σοσιαλφασιστικού στρατού κατοχής του Ζαΐρ υπό το όνομα "Στρατός Απελευθέρωσης του Κογκό" κατέλαβαν στις 9 του Απρίλη το Λουμπόμπασι, την πρωτεύουσα της επαρχίας Σάμπα (Κατάγκα παλιότερα). Μετά από αυτή τους την επιτυχία οι σοσιαλφασιστές ελέγχουν όλο το ονομαζόμενο "ωφέλιμο τμήμα" του Ζαΐρ, δηλαδή τις επαρχίες Κιβού (σιτοβολώνας του Ζαΐρ με υπέδαφος γεμάτο φυσικό αέριο και πετρέλαιο), το Κασάι (με υπέδαφος γεμάτο από διαμάντια), τη Σάμπα (με τη μεγαλύτερη συγκέντρωση κοβάλτιου στον κόσμο και άμπλουτο σε χαλκό και ουράνιο).

Χωρίς αυτές τις επαρχίες, που αποτελούν κάτι παραπάνω από το 1/3 του εδάφους του, το υπόλοιπο Ζαΐρ, στο οποίο βρίσκεται και η πρωτεύουσα Κινσάσα, χάνει κάθε δυνατότητα αυτόνομης οικονομικής ύπαρξης. Όλη η χώρα ζει σήμερα από τα μικρά τμήματα της έγγειας προσόδου που της δίνει αυτός ο ασύλληπτος πλούτος, τον οποίο στην συντριπτική του πλειοψηφία καρπώνονται σήμερα οι δυτικοί ιμπεριαλιστές. Οι ειδικοί στα ζητήματα του ορυκτού πλούτου λένε για τις περιοχές του Κασάι και της Σάμπα ότι αποτελούν "γεωλογικό σκάνδαλο", εννοώντας την πελώρια και ασυνήθιστη συγκέντρωση στο υπέδαφός τους τόσο σπάνιων πρώτων υλών. Αυτός είναι ο λόγος που έκανε πάντα το Ζαΐρ -και πιο πολύ την επαρχία Σάμπα- αντικείμενο του πιο σκληρού ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, ιδιαίτερα αντικείμενο των αλληπάλληλων επιθέσεων της Μόσχας. Θυμόμαστε τις μόνιμες απόπειρες της τελευταίας να οργανώσει μια απόσχιση της Σάμπα μέσω των γνωστών χωροφυλάκων της Κατάνγκα, που βρήκαν μακρόχρονη φιλοξενία, ως τα σήμερα, στο έδαφος της ρωσόφιλης Αγκόλα.

Η ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ ΜΟΜΠΟΥΤΟΥ ΚΑΙ Ο ΚΛΙΝΤΟΝ ΔΙΝΟΥΝ ΤΟ ΖΑΪΡ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

Όλες αυτές οι απόπειρες απότυχαν. Σήμερα στην εποχή της άριστα σχεδιασμένης "εξαφάνισής της" η Ρωσία κερδίζει σχεδόν χωρίς μάχη την ηγεμονία σε ολόκληρο το ωφέλιμο Ζαΐρ και διεκδικεί την κυριαρχία σε ολόκληρη τη χώρα.

Η νίκη της εδώ μοιάζει πολύ με τη νίκη της στην Αλβανία και αποτελεί έκφραση όχι μόνο της ίδιας παγκόσμιας στρατηγικής, αλλά και εφαρμογή των ίδιων γενικών ταχτικών αρχών που διέπουν τη δράση της αυτό τον καιρό. Και στην Αλβανία και στο Ζαΐρ η Ρωσία, πάντα αόρατη, παίζει πάνω σε δύο κείριους παράγοντες, στην εσωτερική πολιτική και κοινωνική κρίση των δοσμένων χωρών και στην προεδρία Κλίντον. Δίχως τον εσωτερικό παράγοντα της κρίσης δεν υπάρχει ρωσική προέ-

λαση, όπως δε θα υπήρχε και δίχως το μόνιμο και παγκόσμιο εξωτερικό κείριο παράγοντα, που είναι η Προεδρία Κλίντον.

Ειδικά αυτός ο δεύτερος παράγοντας είναι τόσο αποφασιστικής σημασίας, ώστε να υποχρεώνει τη Ρωσία και γενικά τον άξονα Μόσχα-Πεκίνο-Τεχεράνη σε ταχύτατες κινήσεις μέσα σ' αυτή τη δεύτερη τετραετία, στην οποία και λήγει η μέχρι αυτοθυσίας ρωσόφιλη προεδρία Κλίντον. Εννοείται ότι οι ρωσικές κινήσεις πρέπει να είναι θυελλώδεις σε τούτη δω την πρώτη περίοδο της δεύτερης τετραετίας, πριν μαζευτούν πολλά δεδομένα από τη δράση αυτού του προβοκάτορα και πριν η αμερικάνικη αστική τάξη στο σύνολό της αρχίσει να αισθάνεται ότι κάτι δεν πάει καλά με τα διεθνή της διπλωματικά και στρατιωτικά εργαλεία. Ασφαλώς ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στο σύνολό του, βυθισμένος μέσα στην αντικομμουνιστική και αντιτριτοκοσμική τύφλα του και στην παρκαμή του ηγεμονισμού του και κατάλληλα επεξεργασμένος από τη ρωσική προπαγανδιστική μηχανή παραγωγής πολιτικών παραισθήσεων, έχει υιοθετήσει τη γραμμή της αμερικανορώσικης συμμαχίας ενάντια στον Τρίτο Κόσμο, αλλά και ενάντια στο Δεύτερο (Ευρώπη, Ιαπωνία).

Μέσα στα πλαίσια αυτής της γενικής γραμμής οργιάζει τώρα το μικρό κομμάτι της αμερικάνικης αστικής τάξης που είχε βαθιούς οικονομικοπολιτικούς δεσμούς με την ΕΣΣΔ από την εποχή κιάλας του ψυχρού πολέμου (τυπικός οικονομικός εκφραστής του ήταν ο πολυεκατομμυριούχος Χάμερ και πολιτικός εκφραστής του άνθρωποι σαν τους Τάλμποτ, Γκορ και Κλίντον). Αυτή η ολιγάριθμη συμμορία είναι που δίνει τώρα την Αλβανία και το Ζαΐρ στη Ρωσία, όπως της έχει δώσει προηγούμενα την Αγκόλα και, σαν έπαθλο των επάθλων, τη Νότια Αφρική, στην ηγεσία της οποίας έχει θρονιαστεί ο παλιός πράχτορας της Ρωσίας Μαντέλα.

ΖΑΪΡ ΚΑΙ ΑΛΒΑΝΙΑ

Όπως στην Αλβανία, έτσι και στο Ζαΐρ έχουμε ένα αδύναμο δυτικόφιλο καθεστώς. Εδώ όμως ο Μομπούτου δεν έχει τα δημοκρατικά χαρακτηριστικά ενός αστού ρεφορμιστή σαν τον Μπερίσα. Ο Μπερίσα εκφράζει πολιτικά την απόπειρα των προοδευτικών κομματιών της μεσαιωνικής νομενκλατούρας των χοτζικών ψευτομαρξιστών να οδηγήσουν τη χώρα τους στο σύγχρονο κόσμο. Αυτή η απόπειρα καταρρέει σήμερα επειδή η Ευρώπη και ο προβοκάτορας Κλίντον δεν άφησαν τον Μπερίσα να παραμερίσει από την εξουσία το πιο φασιστικό κομμάτι της νομενκλατούρας, που έχει μεταμφιεστεί σε ευρωπαϊκό-δημοκρατικό. Όσο για την κατάρρευση, αυτή έρχεται γιατί και η οικονομική βάση μιας τέτοιας κο-

λοσσιαίας μετάβασης είναι τρομερά εύθραυστη. Η ιμπεριαλιστική Δύση αφήνει την Αλβανία δίχως κεφάλαια και στο έλεος των κερδοσκοπών.

Όμως το καθεστώς Μομπούτου δεν είναι απλά αδύναμο, ούτε έχει τίποτα από τον προοδευτικό ριζοσπαστισμό του καθεστώτος Μπερίσα. Ο Μομπούτου είναι το κομμάτι της εθνικής αστικής τάξης που συμβιβάστηκε με τον ιμπεριαλισμό και τον υπηρέτησε απέναντι στη συνεπή εθνική αντιποικιακή επανάσταση (Λουμπούμα).

Αυτό το καθεστώς είναι τώρα στη δύση του και σαπίζει πνιγμένο μέσα στην πιο ακραία γραφειοκρατική διαφθορά και παραγωγική σπατάλη. Το μόνο καλό που είχε πάνω του ήταν η αντίσταση στα αλληπάλληλα κύματα της ρωσικής επίθεσης στην κεντρική Αφρική. Και γι' αυτό τώρα πληρώνει και όχι για τη διαφθορά του. Όπως και στην Αλβανία, έτσι κι εδώ τη βρομοδουλειά ανέλαβαν να την κάνουν οι ΗΠΑ κάτω από την καθοδήγηση του Κλίντον, έτσι ώστε η ίδια η Ρωσία να μην εκτεθεί καθόλου. Αυτό ήταν απαραίτητο στο βαθμό που η πτώση του Μομπούτου σήμαινε και το τέλος της γαλλικής πολιτικής ηγεμονίας στο Ζαΐρ (που διεκπεραιωνόταν πάντα σε συμμαχία με το Βέλγιο και με την έγκριση της Ευρωπαϊκής Ένωσης).

Η Ευρώπη δε θα ανεχόταν ποτέ το πέρασμα του Ζαΐρ στη ρωσική σφαίρα επιρροής, αλλά δε θα φανατιζόταν ποτέ ούτε θα τολμούσε ποτέ να εκστρατεύσει ενάντια στις ΗΠΑ, που ήθελαν αυτές το πάνω χέρι στο Ζαΐρ. Για τους δυτικούς διπλωματικούς κύκλους η σημερινή σύγκρουση στο Ζαΐρ είναι μια παρτίδα πόκερ ΗΠΑ-Γαλλίας, στην οποία νικήτρια βγαίνει η πρώτη.

Αυτό δε σημαίνει βέβαια ότι ο Κλίντον παίζει μόνο το ρωσικό παιχνίδι. Πραγματικά, η αμερικάνικη υπερδύναμη έχει πόντους στο μέτωπο των νικητών. Υπάρχει πραγματικά και εδώ ένα ρωσοαμερικάνικο μέτωπο, όπως υπάρχει και στην Αλβανία. Όπως άλλωστε και στην Αλβανία, έτσι και εδώ το κοινό αυτό μέτωπο στρέφεται ενάντια στην Ευρώπη (κύρια ενάντια στην Ιταλία στην περίπτωση της Αλβανίας, κύρια ενάντια στη Γαλλία στην περίπτωση του Ζαΐρ). Το ζήτημα είναι ποιος από τους δύο συμμάχους έχει το πάνω χέρι στον "απελευθερωτικό στρατό", οι ΗΠΑ ή η Ρωσία.

Η ΡΟΥΑΝΤΑ, Ο ΜΑΝΤΕΛΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΜΠΙΛΑ

Όλα αποδείχνουν διαρκώς ότι το πάνω χέρι το έχει η Ρωσία. Όπως στην Αλβανία οι ΗΠΑ κάνουν το θόρυβο, αλλά ο αρχηγός των επιτροπών των "εξεγερμένων" του Νότου είναι σοσιαλφασιστάς "μαρξιστής", έτσι και στο Ζαΐρ η ηγεσία είναι στα χέρια ε-

νός ψευτομαρξιστή "επαναστάτη". Εδώ πολιτικός ηγέτης του "αγώνα", δηλαδή αρχηγός της "Συμμαχίας των δημοκρατικών δυνάμεων για την απελευθέρωση του Κογκό", είναι ο ζαϊρινός Λοράν Καμπίλα, που η πολιτική του βάση για πολλά χρόνια ήταν η φιλοσοβιετική Αγκόλα. Το ίδιο φιλοαγκολέζικη πολιτική σε συνεργασία με τον "αδελφό του", όπως ονομάζει τον Καμπίλα, ακολουθούσε πάντα ο αρχηγός της αντι-Μομπούτου πολιτικής αντιπολίτευσης του Ζαΐρ, ο Τσισεκέντι. Αυτός πριν λίγες μέρες ήρθε για λίγο στην πρωθυπουργία με την έγκριση του Μομπούτου, αλλά παραχώρησε σχεδόν όλη την εξουσία στον Καμπίλα, με αποτέλεσμα οι Μομπουτικοί να τον διώξουν αμέσως.

Όμως τα στοιχεία της πολιτικής ταυτότητας της "εξέγερσης" του Καμπίλα, όπως και τα στοιχεία της αλβανικής εξέγερσης, είναι περισσότερο έμμεσα. Την αληθινή πολιτική φύση της εξέγερσης μπορεί κανείς να την καταλάβει από την τέλεια πολιτική υποστήριξη που της δίνει ο Μαντέλα, ο πρώτος αρχηγός κράτους που δέχτηκε τον Καμπίλα πριν αυτός κερδίσει στρατιωτικά στο ανατολικό Ζαΐρ. Την ίδια υποστήριξη δίνει η Νότια Αφρική του Μαντέλα, και μάλιστα σε όπλα, στο καθεστώς των Τούτσι της Ρουάντας. Είναι η Ρουάντα που δίνει στον Καμπίλα τον κύριο στρατιωτικό όγκο των δυνάμεών του. Αυτή η επιθετικότητα της Ρουάντας δε λειτουργεί απλά σαν ένα εσωτερικό αυθόρμητο εθνικιστικό αντανακλαστικό. Η δραστηριότητα της Ρουάντας υπηρετεί συνειδητά ένα παγκόσμιο σχέδιο. Ο ρουαντζέζος υπουργός Εξωτερικών Γκαζάνα στις 30 του περασμένου Οκτώβρη έριξε για πρώτη φορά στην ιστορία της μεταπολεμικής Αφρικής το τρομαχτικό σύνθημα για ένα "Βερολίνο αριθμός 2" (Μοντ, 5 Δεκέμβρη). Αυτό σημαίνει νέα σύνορα στην Αφρική, αφού τα προηγούμενα χαράχτηκαν από το Συνέδριο του Βερολίνου το 1885.

Κανένας μικροεθνικισμός δε θα τολμούσε μια τέτοια φράση δίχως την υποστήριξη της παγκόσμιας δύναμης που σήμερα επιδιώκει, υποθάλλει και ενθαρρύνει κάθε απόπειρα αλλαγής συνόρων της Ρωσίας.

Έμμεσα, τέλος, αλλά και το πιο αδιάφυστο κριτήριο της πολιτικής φύσης της ζαϊρινής "εξέγερσης" είναι η σταθερή προπαγανδιστική που της κάνει ένα τόσο τέλειο πολιτικό πραχτορείο της Ρωσίας όπως το ψευτοΚΚΕ, ενώ σε όλη την ως τα τώρα εξέλιξη της κρίσης στο Ζαΐρ η Ρωσία μέσα στον ΟΗΕ έδωσε απόλυτα πράσινο φως και διευκόλυνε την προέλαση των δυνάμεων του Καμπίλα. Αν την ηγεμονία σε μια τέτοια εξέλιξη την είχαν οι ΗΠΑ, η Ρωσία και οι πράχτορές της σε όλο τον κόσμο κυριολεκτικά θα

ούρλιαζαν.

Τώρα, αντίθετα, υπάρχει πλήρης ψυχία. Πίσω από την πλάτη όλης της ανθρωπότητας οι νέοι Χίτλερ του Κρεμλίνου τοποθετούν τα πόνια τους στο κέντρο της Αφρικής. Ο Μομπούτου δεν έχει πέσει ακόμα, αλλά και εδώ, όπως και στην Αλβανία, οι Ρώσοι χρησιμοποιούν την ίδια πολιτική. Αρπάζουν τη μισή χώρα και μετά, με διαπραγματεύσεις, διεθνή διπλωματική επέμβαση κ.λπ. προσπαθούν να βάλουν στο χέρι και την άλλη μισή.

Η ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣΒΟΛΕΩΝ

Αυτό στο Ζαΐρ θα τους είναι πιο εύκολο απ' ό,τι στην Αλβανία. Η εσωτερική αποσύνθεση του καθεστώτος Μομπούτου, ιδιαίτερα η αποσύνθεση του ζαϊρινού στρατού, τους διευκολύνει ασύλληπτα. Η προέλαση των δυνάμεων του Καμπίλα γίνεται ουσιαστικά δίχως μάχη με το ζαϊρινό στρατό. Ακόμα περισσότερο γίνεται σε συμμαχία με το ζαϊρινό στρατό. Όχι γιατί αυτός ο τελευταίος περνάει με το στρατό του Καμπίλα, αλλά γιατί με τη συμπεριφορά του στέλνει τον πληθυσμό στα χέρια του. Αντί δηλαδή να εκδηλώσει αντίσταση, κάνει πλιάτσικο στον πληθυσμό και μετά οπισθοχωρεί σε μια επόμενη θέση. Όταν μια πόλη πέσει στα χέρια του Καμπίλα, ο ζαϊρινός στρατός κάνει πλιάτσικο στην επόμενη πόλη, πράγμα που εξασφαλίζει στον Καμπίλα μια ουδέτερη ή ακόμα και ευνοϊκή υποδοχή από τους πληθυσμούς. Εννοείται ότι κάθε τέτοια ευνοϊκή υποδοχή προϋποθέτει και μια καλή προηγούμενη προπαγανδιστική δουλειά υπέρ του "απελευθερωτικού στρατού" από τους οπαδούς του προδοτικού κόμματος του Τσισεκέντι.

Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι, αφού με τον Καμπίλα εκτίθεται κύρια η Αμερική, η Ρωσία μπορεί να παίζει και με το στρατόπεδο του Μομπούτου και να συμμετέχει σ' αυτή την προβοκατόρικη κίνηση των στρατευμάτων του. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι στο πλιάτσικο, στις ληστείες ακόμα και σε βασανιστήρια ενάντια σε αμάχους παίζουν τον πιο βασικό ρόλο Σέρβοι(!) του ζαϊρινού στρατού με επικεφαλής τους το "συνταγματάρχη Γιούγκο" (Μοντ, 20 Μάρτη).

Παρόλη πάντως την αποσύνθεση του στρατοπέδου του Μομπούτου και τη δουλειά της φιλορώσικης πέμπτης φάλαγγας, ο λαός του Ζαΐρ αρνείται να συμπαραταχθεί με τους "απελευθερωτές του". Αντίστοιχα ακριβώς με ό,τι συμβαίνει στην Αλβανία, οι κάτοικοι των "απελευθερωμένων" περιοχών βλαστημάνε την ώρα και τη στιγμή της "απελευθέρωσής τους". Στην πραγματικότητα εδώ βρίσκονται σε ακόμα χειρότερη θέση από εκείνη στην οποία βρέ-

Καμιά ανοχή στα μέτρα μείωσης των μισθών ΚΑΜΙΑ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΩΝ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΩΝ

Η κυβέρνηση Σημίτη, με προεξάρχοντα τον υπουργό Εθνικής Οικονομίας Παπαντωνίου, επιχειρεί μια σειρά από αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις. Με ομιλία του ίδιου του Σημίτη σε στελέχη του ΠΑΣΟΚ, με εισηγήσεις των εμπειρογνομόνων του ΥΠΕΘΟ που διαρρέουν στον Τύπο και με έναν ονομαζόμενο κοινωνικό διάλογο κυβέρνησης-συνδικάτων μπαίνουμε σε μια περίοδο απόπειρας εισαγωγής αυτών των αλλαγών. Οι εισηγήσεις των εμπειρογνομόνων, όπως δημοσιεύτηκαν αναλυτικά στο *Βήμα* της 6ης Απρίλη, δίνουν οπωσδήποτε τη βασική πλατφόρμα αυτού του "κοινωνικού διαλόγου", έτσι ώστε από τώρα να μπορούμε να πάρουμε μια γενική θέση γύρω από αυτήν.

Ο γενικός χαρακτήρας αυτών των εισηγήσεων είναι ο εξής: μείωση του μισθολογικού όγκου που συνολικά πληρώνει το κεφάλαιο στους μισθωτούς στη χώρα μας.

Δεν είναι τυχαίο ότι από τα 13 σημεία που περιλαμβάνουν αυτές οι εισηγήσεις κεντράρονται από το ΥΠΕΘΟ τέσσερα βασικά σημεία:

ΠΡΩΤΟ: Μικρότερες αμοιβές από εκείνες που προβλέπονται από τις συλλογικές συμβάσεις για τους νεοεισερχόμενους στην αγορά εργασίας.

ΔΕΥΤΕΡΟ: Μείωση των ωρών εργασίας με μείωση των αποδοχών.

ΤΡΙΤΟ: Ευρύτερη εφαρμογή της μερικής απασχόλησης.

ΤΕΤΑΡΤΟ: Αύξηση του ορίου των ομαδικών απολύσεων με μείωση της αποζημίωσης των υπαλλήλων και αύξηση αυτής των εργατών.

Ένα άλλο τέτοιο εισηγούμενο μέτρο, που δεν μπαίνει σε πρώτη γραμμή, αλλά είναι χαρακτηριστικό, είναι η διευθέτηση του χρόνου εργασίας. Αυτό σημαίνει μέτρηση του συνολικού εργασιμίου χρόνου σε εξάμηνη ή ετήσια βάση, έτσι ώστε να μπορεί να αυξάνεται η διάρκεια του ημερήσιου χρόνου εργασίας δίχως να πληρώνεται υπερωριακά ο επιπλέον χρόνος εργασίας όταν αυτός υπερβαίνει το μέσο χρόνο.

Δε χρειάζεται μακροσκελής ανάλυση για τη φύση αυτών των αλλαγών, που σε παγκόσμια κλίμακα έχουν πάρει το όνομα "ευλυγισία" ή "κινητικότητα" της εργασίας. Σε κάθε περίπτωση πρόκειται για νομοθέτηση της δυνατότητας μείωσης του συνολικού εργατικού μισθού κάτω από τα όρια που μέχρι τα τώρα εξασφάλιζαν οι εθνικές νομοθεσίες.

Το παγκόσμιο προλεταριάτο, το προλεταριάτο κάθε χώρας και κάθε επιχείρησης παρμένης χω-

ριστά αντιστρατεύονται, γενικά, μέτρα μ' αυτό το χαρακτήρα, και αυτό το κάνουν και πρέπει να το κάνουν ανεξάρτητα από το τι θα τους πει κάθε αντίδραση, αλλά και κάθε πρωτοπορία.

Εκείνο που αξίζει εδώ να δούμε είναι τι πολιτικό χαρακτήρα έχουν αυτά τα ταξικά μέτρα εδώ στη χώρα μας, τμήμα δηλαδή ποιας γενικής πολιτικής είναι και πώς πρέπει να τα αντιμετωπίσουν οι δημοκράτες και οι αριστεροί.

Εδώ στη χώρα μας αυτά τα μέτρα της "ευλυγισίας" έχουν έναν καθαρά αντιδραστικό χαρακτήρα και πρέπει να βρουν τη μηχανική αντίθεση κάθε δημοκρατικού ανθρώπου. Δημοκρατική αντίθεση σημαίνει ταυτόχρονα ότι δεν επιτρέπεται καμία συμμαχία, αλλά αμείλικτη πάλη με το μαύρο σοσιαλφασιστικό μπλοκ, που στα λόγια διαρρηγνύει τα ιμάτιά του γι' αυτά τα μέτρα, αλλά στην πράξη είναι αυτό που τα προωθεί με πολύ πιο λυσσασμένο τρόπο.

Οι σοσιαλφασίστες σε όλη την Ευρώπη, και βέβαια και στη χώρα μας, αποδίδουν την "ευλυγισία" στο Μάαστριχτ. Το ίδιο κάνουν ουσιαστικά και οι ευρωπαϊόφιλοι εμπνευστές τους για να την περάσουν πιο εύκολα στο λαό σα μια δήθεν αναγκαιότητα της σύγκλισης. Η αλήθεια είναι ότι η "ευλυγισία" αποτελεί τη φυσική επίπτωση του χαμηλού μεροκάματου του βιομηχανικού Τρίτου Κόσμου, ιδιαίτερα των λεγόμενων αναδυόμενων χωρών, πάνω στα μεροκάματα των ΗΠΑ και του Δεύτερου Κόσμου γενικά.

Η γενική και μόνιμη τάση για εξίσωση του μεροκάματου στην παγκόσμια αγορά έχει ασύλληπτα δυναμώσει τις τελευταίες δεκατίες κάτω από την επίδραση της αλματώδους αυξανόμενης παγκοσμιοποίησης της παραγωγής. Η κινητικότητα του μονοπωλιακού κεφάλαιου, συνακόλουθη της συγκέντρωσής του, αλλά και της επανάστασης στις επικοινωνίες και στην πληροφορική, έχει φτάσει σε τέτοιο σημείο, όπου πια να βρίσκονται σε διαφορετικά σημεία του πλανήτη τα διαφορετικά μέλη μιας ενιαίας παραγωγικής διαδικασίας στο εσωτερικό της ίδιας επιχείρησης. Σ' αυτή την εποχή η γενική τάση είναι το διοικητικό και ερευνητικό κεφάλι του μονοπώλιου να βρίσκεται στον Πρώτο και Δεύτερο Κόσμο και το σώμα του, συχνά σκόρπιο, να βρίσκεται στον Τρίτο Κόσμο και γενικά στις χώρες με φτηνό μεροκάματο.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, η αντικειμενική και γενική τάση στο εσωτερικό των ιμπεριαλιστικών χωρών είναι η πτώση του

μεροκάματου. Στο βάθος, με αυτή την αδυσώπητη τάση το ανώτερο τμήμα του προλεταριάτου των αναπτυσσόμενων χωρών, ή καλύτερα η εργατική αριστοκρατία αυτών των χωρών, πληρώνει το χρέος του για την προδοσία του απέναντι στις σοσιαλιστικές και τις αντιιμπεριαλιστικές επαναστάσεις του Τρίτου Κόσμου αυτού του αιώνα. Ταυτόχρονα παίρνει στο λαϊκό της όλη την εργατική τάξη αυτών των χωρών που αυτή σα Δεύτερη Διεθνή ή σα σοσιαλδημοκρατία καθοδήγησε.

Απέναντι σ' αυτή τη μοιραία πορεία το ευρωπαϊκό και το αμερικάνικο προλεταριάτο έχουν στην ουσία μόνο μια εναλλαχτική λύση: να σταθούν στο πλευρό του νέου προλεταριάτου του Τρίτου Κόσμου και να τσακίσουν τα φασιστικά και σοσιαλφασιστικά καθεστώτα που πουλάνε φτηνή εργατική δύναμη στον ιμπεριαλισμό. Το αναπτυσσόμενο προλεταριάτο πρέπει ταυτόχρονα να εμποδίσει τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά του να χρησιμοποιούν όπως θέλουν την εργατική δύναμη του Τρίτου Κόσμου απαιτώντας ρήτρες και αποκλεισμούς σε βάρος των προϊόντων που έρχονται από τις χώρες κάτεργα για το προλεταριάτο. Τα παραπάνω σημαίνουν πολιτική επέμβαση του συνειδητού προλεταριάτου στο προτσές της παγκοσμιοποίησης, αλλά και συνδικαλιστική επέμβαση για το ψηλότερο δυνατό πούλημα της εργατικής τους δύναμης σε διεθνή κλίμακα.

Αυτά δε σημαίνουν εγκατάλειψη της πάλης σε εθνικό και επίπεδο και υιοθέτηση τροτσικιστικού τύπου ονειροφαντασιών για οικοδόμηση κύρια διεθνών ή διεθνικών συνδικάτων και αντίστοιχων πολιτικών οργανισμών. Αντίθετα, σημαίνουν δυνάμωμα της εργατικής οργάνωσης σε εθνικό επίπεδο, και μάλιστα στηριζόμενη κυρίως σ' αυτή τη μορφή οργάνωσης, αλλά μέσα στα πλαίσια μιας παγκόσμιας αντίληψης της ταξικής πάλης και με επίμονη αξιοποίηση όλων των διεθνικών ταξικών ενώσεων. Αυτό το τελευταίο έχει μεγάλη σημασία για το ευρωπαϊκό προλεταριάτο, που πρέπει να επιδιώξει τη σύσφιξη των διεθνικών του σχέσεων μέσα στα πλαίσια της Ε. Ένωσης και το τσάκισμα των ανερχόμενων εθνικισμών.

Ωστόσο το προλεταριάτο των αναπτυσσόμενων βιομηχανικών χωρών είναι σήμερα αδύναμο στο οικονομικό ταξικό του μέτωπο και, κυρίως, δίχως δικιά του πολιτική συνείδηση. Έτσι, βρίσκεται κάτω από την τέλεια πολιτική ηγεμονία των μονοπωλιακών αστικών τάξεων, και πιο πολύ της σοσιαλδημοκρατικής έκ-

φρασης αυτών των τελευταίων. Έτσι μπορεί μόνο έμμεσα να επιδράσει στην παγκόσμια πολιτική, δηλαδή μέσα από την πίεση που ασκεί με τις οικονομικές του κυρίως οργανώσεις στη διαμόρφωση της κεντρικής ταξικής πολιτικής του εθνικού μονοπωλιακού κράτους.

Από αυτή την άποψη μπορεί κανείς να διαπιστώσει το βαθμό ταξικής δύναμης της εργατικής τάξης ενός κράτους από τον τρόπο με τον οποίο κινείται στα ζητήματα των μισθών και της ανεργίας η κεντρική πολιτική αυτού του κράτους.

Μ' αυτό τον τρόπο μπορεί κανείς να διαπιστώσει δύο ταχτικές για την πολιτική μισθών μέσα στον ιμπεριαλιστικό κόσμο: την κυρίως ευρωπαϊκή και την αγγλοσαξωνική.

ΔΥΟ ΤΑΧΤΙΚΕΣ ΣΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ

Η αγγλοσαξωνική (Αμερική - Αγγλία) έχει πίσω της ένα τσακισμένο συνδικαλιστικό και πολιτικό προλεταριάτο και στην παγκόσμια πτώση των μισθών απαντάει με τη σταδιακή κατάργηση κάθε νομικού περιορισμού στην πτώση των μισθών του αντίστοιχου προλεταριάτου. Η ευρωπαϊκή ταχτική, δηλαδή η οικονομική ταξική πολιτική του ευρωπαϊκού μονοπώλιου, παίρνει υπόψη της την πολύ καλύτερη οικονομική οργάνωση του ευρωπαϊκού προλεταριάτου των αναπτυσσόμενων χωρών και, κυρίως, την πολύ πιο πρόσφατη επαναστατική του ιστορία. Ακόμα όμως, και αυτό είναι το πιο βασικό, παίρνει υπόψη της την οδυνηρή εμπειρία του φασισμού, δηλαδή τη διάσπαση και τον εξοντωτικό πόλεμο ανάμεσα στα ευρωπαϊκά μονοπώλια και το λυσσασμένο αγώνα μιας μερίδας από αυτά (του γερμανικού και του ιταλικού) να υποτάξουν όλα τα άλλα και να υποδουλώσουν τα έθνη και τους λαούς στην πολεμική και παραγωγική μηχανή αυτής της μερίδας.

Η ευρωπαϊκή αστική τάξη, αλλά και οι λαοί, ξέρουν ότι η ακραία κοινωνική ανισότητα και η αυξανόμενη και επώδυνη εξαθλίωση των πιο χαμηλών προλεταριακών στρωμάτων έγιναν το ιδανικό περιβάλλον για την ανάπτυξη του εθνικοσοσιαλισμού.

Η ευρωπαϊκή ταξική πολιτική είναι η πιο προοδευτική ταχτική, η πιο δημοκρατική, **μέσα στα πλαίσια του ιμπεριαλιστικού μονοπώλιου**, καθώς αντανάκλαει την αντικαπιταλιστική και κυρίως την αντιφασιστική πείρα των ευρωπαϊκών λαών και εθνών. Σ' αυτή την ταχτική αντιστοιχεί το σύγχρονο ευρωπαϊκό κράτος πρόνοιας και οι πολυά-

ριθμοι μηχανισμοί για τη μη δημιουργία μιας νέας απέραντης εύφλεκτης μάζας απλήρωτων ανέργων ή σχεδόν απλήρωτων εργατών. Σ' αυτήν αντιστοιχεί και το πολιτικοϊδεολογικό χτύπημα του εθνικισμού, αλλά και η ανάπτυξη του πολιτικού δημοκρατισμού περισσότερο σήμερα στην Ε. Ένωση παρά σε κάθε άλλο μέρος του πλανήτη.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΑΤΗ ΤΩΝ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΩΝ

Το ζήτημα λοιπόν με την "ευλυγισία", την κατάργηση δηλαδή πλευρών της νομικής προστασίας της τιμής της εργατικής δύναμης, είναι ότι περνάει στην Έ. Ένωση **πολύ πιο αργά** απ' ό,τι στον υπόλοιπο ιμπεριαλιστικό κόσμο και με τις πιο μεγάλες αντιστάσεις. Αυτή είναι η πρώτη απάτη των σοσιαλφασιστών, που για να συγκεντρώσουν τα πυρά τους στην Ε. Ένωση κρύβουν ότι αυτή υποχωρεί κάτω από την πίεση της αμερικάνικης, της γιαπωνέζικης και της αγγλικής πτώσης του συνολικού μισθολογικού όγκου. Κρύβουν, για παράδειγμα, ότι είναι η Αγγλία και οι ευρωπαίοι εθνικιστές που εμπόδισαν την υιοθέτηση μιας κοινωνικής χάρτας, δηλαδή ενός νομικού προοδευτικού πλαισίου και για τα εργατικά δικαιώματα για την Ε. Ένωση. Είναι χαρακτηριστική από αυτή την άποψη η διαστρέβλωση γκεμπελικού τύπου που έκαναν με τη Λευκή Βίβλο, που ήταν η πιο προοδευτική δυνατή απάντηση που μπορούσε να δώσει το μονοπώλιο στη γενική τάση πτώσης του μισθού στη δυτική Ευρώπη. Ήταν άλλωστε τόσο προοδευτική αυτή η απάντηση, ώστε τσακίστηκε από την αγγλοσαξωνική γραμμή, τους εθνικιστές και τους ρωσόφιλους και πετάχτηκε στο καλάθι των αχρήστων.

Όμως η μεγαλύτερη απάτη των σοσιαλφασιστών είναι πως κρύβουν ότι το κατεξοχήν έδαφος, το παγκόσμιο κέντρο του φτηνού μεροκάματου, είναι ο Τρίτος Κόσμος, και μάλιστα οι σοσιαλφασιστικές χώρες του Τρίτου Κόσμου, με πρώτη και μεγαλύτερη δεξαμενή του το κάτεργο που λέγεται Κίνα. Είναι η Κίνα που αποτελεί τη μεγαλύτερη παρηγοριά του παγκόσμιου κνίτη, αφού σηκώνει την πιο βρόμικη, υποκριτική και χιτλερική κόκκινη σημαία όλων των εποχών, ενώ εξασφαλίζει για όλους τους δυτικούς ιμπεριαλιστές μια απέραντη δεξαμενή ακραίας ταξικής ακολασίας. Αυτή δεν είναι απλά μια μέθοδος τριτοκοσμικού διεφθαρμένου κράτους για να υπάρξει. Είναι μέθοδος του κινέζικου σοσιαλιμπεριαλισμού να επιταχύνει την οικοδόμηση της στρατιωτικής του μηχανής και μέθο-

δος για να εξαρτήσει τους δυτικούς ιμπεριαλιστές αιχμαλωτίζοντας μέσα στο δικό της έδαφος ένα τεράστιο μέρος από την παραγωγική τους μηχανή. Στόχος της ο πόλεμος, ακριβώς ενάντια τους, στο πλευρό του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού για την παγκόσμια ηγεμονία.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΠΑΤΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΕ ΔΥΟ ΕΠΙΠΕΔΑ

Όμως στην περίπτωση της χώρας μας η υποκρισία του σοσιαλφασισμού δεν τελειώνει εδώ. Η “ευλυγισία” που προτείνει τώρα η κυβέρνηση στη χώρα μας δεν είναι τμήμα της γενικής ευρωπαϊκής “ευλυγισίας”. Δεν αποτελεί δηλαδή διακήρυξη υπέρ της πτώσης του σχετικά υψηλού μεροκάματου του αναπτυσσόμενου ιμπεριαλιστικού κόσμου. Αποτελεί προσπάθεια να πέσει κι άλλο το ελληνικό μεροκάματο, που είναι το σκανδαλωδώς χαμηλότερο μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, μεροκάματο που αντιστοιχεί στο πάνω κομμάτι του αναπτυσσόμενου Τρίτου Κόσμου.

Γιατί να πέσει αυτό το μεροκάματο; Από πού κι ως πού αυτή είναι η αντικειμενική του κίνηση στην οποία το πιέζει η παγκόσμια αγορά, οπότε το αστικό κράτος σπάει τη νομική του προστασία;

Το ελληνικό μεροκάματο δε σπάει από την παγκόσμια αγορά με τον τρόπο που σπάει το ευρωπαϊκό. **Το ελληνικό μεροκάματο χτυπιέται και σπάει κύρια από την καταστροφή και το μπλοκάρισμα των παραγωγικών δυνάμεων, που οργανώνουν πολιτικά και κοινωνικά ο σοσιαλφασισμός και γενικά οι πράχτορες της Ρωσίας σ' αυτή τη χώρα.**

Το σαμποτάρισμα των παραγωγικών δυνάμεων, όπως έχουμε ξαναγράψει, διεξάγεται και άμεσα και έμμεσα. Άμεσα με το κλείσιμο των εργοστασίων και την ακύρωση των έργων υποδομής με ταξικά, οικολογικά, αρχαιολογικά προσχήματα και προσχήματα “κάθαρσης”. Έμμεσα με τις πελώριες πολεμικές δαπάνες, με τη διατήρηση και ανάπτυξη της κρατικής διαφθοράς, με την ανάπτυξη μιας νέας ληστικής κρατικοβίωτης ολιγαρχίας, και κυρίως με τη σπατάλη των κοινοτικών κεφαλαίων. Αυτό το σαμποτάρισμα που εμποδίζει τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων έχει πάντα μια αντιευρωπαϊκή κατεύθυνση. Η μείωση του μεροκάματου που αντιστοιχεί σ' αυτό το σαμποτάζ είναι η μείωση του υλικού επίπεδου ζωής ενός πληθυσμού που δοκιμάζει τα δεινά ενός ατέλειωτου πολέμου. Η χώρα μας είναι σε παρατεταμένο εμφύλιο, τον οποίο καθοδηγούν οι σοσιαλφασίστες εδώ και 15 χρόνια.

Αυτό είναι το ένα επίπεδο υποκρισίας. Το άλλο, το πιο τρομαχτικό, είναι ότι η ίδια η πολιτική του σοσιαλφασισμού έχει ήδη ρίξει το μέσο επίπεδο του μεροκάματου σ' αυτή τη χώρα και έχει ήδη σπάσει όλα

τα νομικά όρια αυτού του μεροκάματου στην πράξη. Η μισή εργατική δύναμη της χώρας μας είναι η σχεδόν απλήρωτη τριτοκοσμική εργατική δύναμη των ξένων εργατών. Το ύψος του μισθού και του μεροκάματου εδώ ήδη δεν υπακούει σε **καμία νομοθεσία.** Αυτή η διαρκής θεσμοθετημένη παρανομία, αυτή η διαρκής τροφοδότηση της ελληνικής αγοράς εργασίας με τζάμπα χέρια δίπλα στο παραγωγικό σαμποτάζ αποτελείώνει το ελληνικό μεροκάματο. Η θεσμική πτώση του μεροκάματου που επιχειρεί τώρα η κυβέρνηση Σημίτη **ακολουθεί και δε δημιουργεί την πτώση του στην πράξη.** Αλλά για την πτώση στην πράξη ευθύνεται πρώτα και κύρια ο σοσιαλφασισμός.

ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΚΑΙ ΣΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΤΟΥ ΧΑΜΗΛΟΥ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟΥ

Είναι ο σοσιαλφασισμός που με τη μορφή του ΣΥΝ και της θεσμικής “αντιρατσιστικής” ουράς του φροντίζει για την πολιτική νομιμοποίηση του δουλεμπορίου και της φτηνής εισαγόμενης εργατικής δύναμης.

Από την άλλη μεριά το ψευτοΚΚΕ, ιδεολογικός και πολιτικός αρχηγός όλης της μικρομεσαίας εργοδοσίας, έχει φροντίσει και έχει τσακίσει κάθε συνδικαλισμό ενάντια στα μικροαφεντικά. Έτσι πέτυχε να προστατευθεί το χαμηλό άθλιο μεροκάματο και να τσακιστούν όλες οι εθνικές και κλαδικές συλλογικές συμβάσεις μέσα στο χώρο της βιοτεχνικής μικροεπιχείρησης, και βέβαια πάνω απ' όλα μέσα στην αγροτική επιχείρηση. Χάρη σ' αυτή την προσφορά του το ψευτοΚΚΕ εξασφάλισε την υποστήριξη της πλούσιας “δουλοκτητικής” αγροτιάς. Είναι οι σοσιαλφασίστες που εμπόδισαν να πάρει σάρκα το μόνο ταξικό, δημοκρατικό και διεθνιστικό σύνθημα του ελληνικού και ξένου προλεταριάτου: “Ίσο μεροκάματο για ίση δουλειά”. Αυτή η απαίτηση για ισότητα στρέφεται αποκλειστικά ενάντια στον εργοδότη. Όμως σημαίνει ταυτόχρονα ότι, εκεί που υπάρχει καταχτημένο νομικά ή στην πράξη κλαδικό μεροκάματο, οι εργάτες, έλληνες ή ξένοι αδιάφορο, εμποδίζουν όσο πιο επίμονα μπορούν και κάνουν τα πάντα για να έντονη δουλειά διαφώτισης το σπάσιμο αυτού του μεροκάματου μέσα από έναν εισαγόμενο στρατό εξαθλιωμένων εργατών δίχως ταξική συνείδηση.

Αντίθετα το ψευτοΚΚΕ, αφού έσπασε το μεροκάματο στη βιοτεχνία και με αυτό τον τρόπο απελευθέρωσε τον αναπόφευκτο εθνορατσισμό που γεννάει μια τέτοια βαθιά οικονομική αντίθεση ανάμεσα στους εργάτες, στη συνέχεια άρχισε και τις εθνορατσιστικού τύπου επιθέσεις στους ξένους εργάτες αρχίζοντας από το υπό την κατοχή του σωματείο των οικοδόμων. Με αυτούς τους τρόπους, “είτε σα δουλέμποροι” είτε σαν εθνορατσιστές οι σο-

σιαλφασίστες πέτυχαν από τη μια μεριά να διασώσουν και να διατηρήσουν την πάντα αντιδραστική και μικροαστική αντικαπιταλιστική μικροεπιχείρηση και να την υψώσουν ενάντια στην ανάπτυξη της μεγάλης βιομηχανίας και του εμπόριου, και από την άλλη πέτυχαν να ετοιμάσουν τους όρους για τη συνολική πτώση του μεροκάματου και για το σπάσιμο του τελικά και στη μεγάλη επιχείρηση.

Στην πραγματικότητα με το νέο νομοσχέδιο που προωθεί η κυβέρνηση προωθείται το σπάσιμο του μεροκάματου στον τελευταίο σχεδόν κατοχυρωμένο νομικά χώρο του: τη μεγάλη επιχείρηση. Αυτό επιχειρεί τώρα η ελληνική αστική τάξη, όχι σαν ευρωπαϊκή, αλλά σαν αντιευρωπαϊκή.

Τα μέτρα που εισηγείται ο Παπαντωνίου είναι στο βάθος το αντίλλαγμα που δίνει στο δυτικόφιλο γενικά κεφάλαιο αλλά και στη νέα ρωσόδουλη ολιγαρχία, μια κυβέρνηση που αφήνει τη χώρα να λεηλατείται από τη σοσιαλφασιστική συμμορία και να καταστρέφεται από τη δικιά της, επίσης ρωσόφιλη “εθνική” πολιτική. Η στάση μας λοιπόν απέναντι στις νέες ρυθμίσεις πρέπει να συμπυκνώνεται: “κανένα βάρος στις πλάτες των μισθωτών για χάρη των σαμποτέρ”, “καμία υποχώρηση των εργατών για χάρη της πολιτικής του “ορθόδοξου τόξου” και των σοσιαλφασιστών”.

Όχι μόνο δηλαδή δε θα πρέπει η ελληνική εργατική τάξη να καλύψει μια τέτοια πολιτική σαν ευρωπαϊκή αλλά θα πρέπει να τη συντρίψει ακριβώς σαν αντιευρωπαϊκή, δηλαδή σαν ταξική πολιτική πολέμου και εθνικοσοσιαλισμού. Η αντίθεση σε αυτήν δεν πρέπει γι' αυτό να είναι υπόθεση απλά των εργαζόμενων αλλά υπόθεση του δημοκρατικού και αριστερού κινήματος.

Γι' αυτό σ' αυτή την πάλη όχι μόνο δε χωράει καμία συμμαχία με το σοσιαλφασισμό αλλά, αντίθετα, είναι ο σοσιαλφασισμός που πρέπει να σημαδεύεται σαν κέντρο αυτής της πολιτικής και κύριος εχθρός του εργατικού και δημοκρατικού κινήματος στη χώρα μας. Στην πραγματικότητα πρέπει να αποδείχνουμε διαρκώς ότι η κύρια απειλή στο μεροκάματο δεν είναι τα νέα θεσμικά μέτρα που ετοιμάζει η κυβέρνηση, αλλά η υπαρχή και σε πελώρια κλίμακα καταστρατήγηση στην πράξη των μέτρων που υπάρχουν σήμερα, από τη μικρή και μεγάλη εργοδοσία, καθεστώς που εγγυούνται οι ψεύτικοι “φίλοι του λαού”. Είναι μάλιστα πιθανό οι σοσιαλφασίστες να εμποδίσουν τη νέα θεσμοθετημένη φτώχεια που δόθηκε επιχειρεί να επιβάλει η Ευρώπη, μόνο και μόνο για να κατοχυρώσουν και να επεκτείνουν στα μουλωχτά τη συντριβή κάθε ορίου στην πτώση του μισθού και του μεροκάματου.

Ο σοσιαλφασισμός είναι σε όλα ο κύριος εχθρός.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

* Για τον καθηγητή Φαίδωνα Μαλιγκούδη και τις συχνά εύστοχες ΕΝ-ΣΤΑΣΕΙΣ του στην *Ελευθεροτυπία* έχουμε ξαναγράψει στις *επισημάνσεις*.

* Αυτή τη φορά (3/4/97) ασχολείται με το φαινόμενο της λαθεμένης ερμηνείας για την προέλευση μιας λέξης ή ενός ονόματος, της παρετυμολογίας δηλαδή.

* Σύμφωνα λοιπόν με το Μαλιγκούδη, η παρετυμολογία είναι προϊόν εξωγλωσσικών παραμέτρων, όπως είναι η συλλογική νοοτροπία ή το ιδεολόγημα ενός μεμονωμένου ατόμου, είναι δε ως μια ιερή αγελάδα, η οποία περιφέρεται ανενόχλητη στους δαιδάλους της καθημερινής μας επικοινωνίας.

* Συμπεραίνει δε, ότι μάταιη (και πολλές φορές επικίνδυνη) φαίνεται η απόπειρα του ερευνητή να “σφάξει” την ιερή αγελάδα, να προσπαθήσει δηλαδή να αποκαταστήσει την ορθή ετυμολογία μιας λέξης ή ενός ονόματος. Βλέποντας πως μια τέτοια απόπειρα θα προσκρούσει στο κοινό αίσθημα και θα επισύρει το περίφημο “πολιτικό κόστος”.

* Περιγράφει, τέλος, μια προσωπική εμπειρία του (ή προσωπικό φιάσκο, όπως το λέει ο ίδιος), όταν προσπάθησε να εξηγήσει σε συγχωριανούς του Παπαθεμελή ότι το παλαιό όνομα του χωριού τους *Όσσα* (Λαγκαδά), δηλαδή η *Βισόκα*, σημαίνει σε όλες τις σλαβικές γλώσσες *Υψηλή*, ουδεμία δε σχέση έχει με το “*βυρσοδεψείο*”, όπως η πολιτικών σκοπιμοτήτων παρετυμολογία πρότεινε.

* Με αφορμή τις παρατηρήσεις του Μαλιγκούδη, θυμηθήκαμε διάφορες φαιδρές παρετυμολογίες που επέβαλε ο ελληνικός εθνικιστικός λόγος και κατά καιρούς συναντήσαμε:

* Η λέξη για παράδειγμα *Τρίκαλα*, που αποτελεί το όνομα της γνωστής θεσσαλικής πόλης, καθώς επίσης το όνομα της κορινθιακής κωμόπολης και ενός καμπίσιου χωριού της περιοχή *Ρουμλούκι* του νομού Βέροιας, ουδεμία σχέση έχει με τα *Τρία Καλά*, πολύ δε περισσότερο με τα *τρία κακά της μοίρας μας*.

* Σύμφωνα με τον κορυφαίο γερμανό σλαβολόγο του μεσοπολέμου M. Vasmer, προέρχεται από το αρχαιοσλαβικό *T'rkalo*, που σημαίνει τον κύκλο και κατ' επέκταση τον κυκλικό οχυρωμένο τόπο.

* Το μικρό χωριουδάκι της ορεινής Κορινθίας *Ταρσός*, το οποίο διατηρεί το όνομα της εκεί πλησίον υπάρχουσας κατά το μεσαιώνα οχυρωμένης πόλης και έδρα επισκοπής, φυσικά ουδεμία σχέση έχει με την αρχαία ελληνική, όπως γνωστός πανεπιστημιακός εξ Ιωαννίνων προτείνει, μια και θα έπρεπε να ανακαλυφθεί (ή κατασκευαστεί) σχέση ανάμεσα στο τοπωνύμιο και το πλατύ μέρος του ποδός, το μεταξύ των δακτύλων και της πτέρνης μέρους.

* Στην πραγματικότητα έχουμε να κάνουμε με μια αρχαιοσλαβική *D'rza*, μια οχυρωμένη δηλαδή πόλη - έδρα της τοπικής εξουσίας.

* Ανατριχιαστικότερη, τέλος, παρετυμολογική προσέγγιση, υπαγορευόμενη από τις ανάγκες του ελληνικού εθνικισμού για πλιάτσικο της ιστορίας των αρχαίων Μακεδόνων, είναι η πρόταση ερμηνείας ενός άλλου επώνυμου ακαδημαϊκού “δάσκαλου”, για την ονομασία του λιονταριού, από τους τελευταίους.

* Κατά την αγωνιώδη προσπάθειά του, λοιπόν, να ταυτίσει τις λίγες σωζόμενες αρχαίες μακεδονικές λέξεις με τα αρχαία ελληνικά, είναι έκδηλα φανερό η αμηχανία του “γλωσσολόγου” μπροστά στη λέξη *χάρων* = λέων.

* Και επειδή, ως γνωστόν, απορία ψάλτου βηξ, “μαθαίνουμε” ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες έλεγαν το λιοντάρι *χάρων*, γιατί... όποτε το συναντούσαν, ήταν σαν να έβλεπαν το χάρο με τα μάτια τους!!!

* Δεν ξέρουμε τι άλλο θα δουν τα μάτια μας και θα ακούσουν τα αυτιά μας, σε αυτό το χορό που έχει στήσει εδώ και χρόνια η ελληνική εθνικιστική ακαδημαϊκή σαβούρα, είναι πάντως σχεδόν σίγουρο, ότι με τη φόρα που έχει πάρει σ' αυτό τον κατήφορο, δύσκολα θα μπορέσει να σταματήσει.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΗ
ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

"Άγγλος ασθενής": Μια φιλοναζιστική ταινία

Η ταινία "Άγγλος Ασθενής" βραβεύτηκε με 12 Όσκαρ και αναδείχτηκε σε ταινία της χρονιάς. Με ενθουσιασμό υποδέχτηκαν αυτή τη βράβευση με σχετικά άρθρα στις εφημερίδες τους το ψευτοΚΚΕ, η πρώην ΟΣΕ (νυν ΣΕΚ) και το ΝΑΡ. Τον ίδιο ενθουσιασμό έκφρασαν ο Λαλιώτης και η Δαμανάκη στην εκπομπή του Τσίμα "Το μήλον της έριδος" τη βραδιά της απονομής των Όσκαρ:

«Η ταινία βραβεύτηκε λόγω του θέματός της. Όχι επειδή καταγγέλλει τον πόλεμο (σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί αντιπολεμική), αλλά επειδή μιλά για την κατάργηση των συνόρων, επειδή αμφισβητεί την καθγιασμένη πίστη προς το εθνικό κράτος.

Κάτι που σημαδεύει την εποχή μας είναι η μετάβαση από μια οικονομία των εθνικών κεταλιτισμών σε μια πρωτοφανή παγκοσμιοποίηση που χαρακτηρίζεται από την απελευθέρωση των αγορών, την κατάργηση των προστατευτικών ρυθμίσεων και τις ιδιωτικοποιήσεις των εθνικών τομέων της οικονομίας. Τη στιγμή που η παγκόσμια αγορά διαφεύγει από τον έλεγχο των κρατών, είναι αναχρονιστικό να μιλάμε για πατριωτισμό με τους παλιούς όρους» (Πριν, 30/3/97).

Με ποιο τρόπο η ταινία αυτή αμφισβητεί την "καθαγιασμένη πίστη προς το εθνικό κράτος"; Ο "Άγγλος Ασθενής" διαδραματίζεται στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και λέει στο αμερικάνικο και ευρωπαϊκό κοινό ότι η προδοσία του αντιναζιστικού αγώνα για χάρη του έρωτα δεν είναι μία πράξη προδοσίας σε βάρος όλης της ανθρωπότητας και που οφείλεται στην αδυναμία του ατόμου, αλλά μία πράξη ψυχικής υγείας, γενναιότητας και ομορφιάς. Γιατί σύμφωνα με την ταινία "χώρες δεν είναι αυτές που δείχνουν οι χάρτες με τα σύνορά τους, χώρες και σύνορα είναι τα κορμιά". Γιατί ο Β' Παγκόσμιος πόλεμος ήταν ο πόλεμος ενός κακού ιμπεριαλισμού ενάντια σε επίσης κακούς ιμπεριαλισμούς, άδικος και από τις δύο πλευρές. Γιατί κάθε πόλεμος που βασίζεται στην "καθαγιασμένη πίστη στο εθνικό κράτος" είναι κακός. Κακοί οι Σέρβοι, κακοί και οι Βόσνιοι, κακοί οι Ρώσοι, κακοί και οι Τσετσένοι. Οι λαοί δεν έχουν συμφέρον να αντιστέκονται στους φασισμούς και τους ιμπεριαλισμούς, πρέπει να μη συμμετέχουν σ' αυτές τις διενέξεις, να φροντίζουν για τους εαυτούς τους, πέρα από έθνη, κράτη και σύνορα.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο πρωταγωνιστής της ταινίας που πρόδωσε το δικό του δημοκρατικό στρατόπεδο, καμένος ολόκληρος και κατεστραμμένος στην υγεία του από τραύματα του πολέμου, ετοιμοθάνατος, εμφανίζεται σα "θύμα" του πολέμου και γίνεται τόσο συμπαθής σαν τέτοιος, ώστε όταν στο τέλος μόνο αποκαλύπτεται το έγκλημά του κανείς δεν μπορεί να τον μισήσει. Και το έγκλημά του δεν είναι μικρό. Σύμφωνα με το μύθο της ταινίας, η προδοσία του άνοιξε στο Ρόμπελ το δρόμο στην Αίγυπτο.

Αλλά αυτό περνάει σε δεύτερη μοίρα. Η ταινία όλη είναι γυρισμένη στην έρημο σ' ένα χώρο χωρίς σύνορα, όπου οι χαρακτήρες της ταινίας έχουν σταλεί από τις συμμαχικές δυνάμεις για χαρτογράφηση της περιοχής. Οι χαρακτήρες είναι όλοι διαφόρων εθνικοτήτων, ενώ ένας από τους κύριους ρόλους ανήκει σ' έναν ινδό ανιχνευτή ναρκών και βομβών, ο οποίος συχνά στη διάρκεια της ταινίας καταγγέλλει τους άγγλους αποικιοκράτες για τα δεινά που έχουν προκαλέσει στη χώρα του. Ο χαρακτήρας αυτός αναδεικνύει το στρατόπεδο των συμμάχων σαν κακών ιμπεριαλιστών που έχουν εμπλακεί σε μία πολεμική περιπέτεια που κανονικά θα έπρεπε να αφήνει αδιάφορους τους λαούς. Τόσο η διαφορετικότητα των εθνικοτήτων όσο και ο χώρος της ερήμου χρησιμοποιούνται για να δώσουν το διεθνιστικό μήνυμα της αλληλεγγύης των λαών ενάντια σε όλους τους εθνικιστικούς ιμπεριαλισμούς μέσα στη βαρβαρότητα του πολέμου.

«Η ταύτιση με μια εθνικότητα και μια πατρίδα αποδεικνύεται παράλογη, απάνθρωπη και καταστροφική», γράφει η Εργατική Αλληλεγγύη της πρώην ΟΣΕ. Το ερώτημα λοιπόν είναι, πρόκειται για μία διεθνιστική, αντιεθνικιστική ταινία ή για μία φιλοναζιστική ταινία; Είναι προοδευτική ή αντιδραστική; Ο σοσιαλφασισμός και το εξωκοινοβουλευτικό συνούθλημα του που υποστηρίζουν φανατικά αυτή την ταινία έχουν αποδείξει πολλές φορές ότι αυτό που βαφτίζουν διεθνισμός είναι ουσιαστικά υποστήριξη του φασισμού και του σύγχρονου πιο επιθετικού ιμπεριαλισμού της εποχής μας, του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού. Και υποστηρίζουν αυτή την ταινία γιατί αυτή ουσιαστικά αθώνει το ναζισμό και καταδικάζει την αντίσταση της ανθρωπότητας εναντίον του. Είναι οι ίδιοι φιλοναζί, όπως και η ταινία που υποστηρίζουν είναι αντικειμενικά και πέρα από οποιοσδήποτε ρομαντικές ή ουμανιστικές πτυχές φιλοναζί.

Τόσο ο Στάλιν όσο και ο Ζαχαριάδης είχαν καλέσει το ρώσικο και τον ελληνικό λαό, αντίστοιχα, και ολόκληρη την ανθρωπότητα σε πάλη ενάντια στο χιτλερισμό στο Β' Παγκόσμιο πόλεμο, γιατί είχαν δει το χιτλερισμό σαν τη συγκεντρωμένη, την ανώτερη έκφραση του ιμπεριαλισμού στην εποχή τους. Αν νικούσε ο χιτλερισμός, οι λαοί θα υπέφεραν χίλιες φορές περισσότερο απ' ό,τι θα υπέφεραν αν νικούσαν όλοι οι άλλοι ιμπεριαλισμοί μαζί, και η απελευθέρωσή τους θα ήταν χίλιες φορές πιο δύσκολη. Δεν ήταν μία διένεξη ανάμεσα σε εξίσου κακούς ιμπεριαλισμούς, ώστε η νίκη ή η ήττα ενός απ' αυτούς να είναι αδιάφορη για τους λαούς, όπως έγινε στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ούτε στην εποχή μας, όπως υποστηρίζει το ΝΑΡ, το κεφάλαιο έχει ξεπεράσει τις εθνικές του διαφορές και έχει προχωρήσει σε μία ενότητα ενάντια στις εργατικές τάξεις παγκόσμια, ώστε να είναι αδιάφορη για τους λαούς η υπε-

ράσπιση της εθνικής τους ανεξαρτησίας. Αυτό θα μπορούσε να συμβεί θεωρητικά μόνο αν υπήρχε ένα πολύ ισχυρό επαναστατικό εργατικό κίνημα που θα ανάγκαζε το παγκόσμιο κεφάλαιο σε μια τέτοια ενότητα. Τέτοιο όμως δεν υπάρχει. Οι λαοί, χωρίς ισχυρά εργατικά κόμματα, είναι εύκολη λεία στην εθνικιστική δημαγωγία των αστικών τους τάξεων και σύρονται πίσω από τις σοβινιστικές τους διαθέσεις. Σ' αυτή την εποχή που τα ιμπεριαλιστικά εθνικά κράτη έχουν δυναμώσει και ένα δύο απ' αυτά σε ασύλληπτο βαθμό, η ανθρωπότητα αντιμετωπίζει ξανά τον κίνδυνο ενός νέου αδηφάγου ιμπεριαλισμού, που είναι ανώτερος ακόμα σε αντιδραστικότητα από το χιτλερικό. Αυτός είναι κύρια ο ρώσικος και ύστερα ο κινέζικος σοσιαλιμπεριαλισμός. Ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός εκμεταλλεύεται τους σοβινισμούς των αστικών τάξεων παγκόσμια για να ανάβει φωτιές, να προκαλεί πολεμικές συρράξεις, όπως στην πρώην Γιουγκοσλαβία, και να προετοιμάζει την επίθεσή του για παγκόσμια στρατιωτική κυριαρχία, εφόσον δεν μπορεί να διεκδικήσει την παγκόσμια οικονομική κυριαρχία, κυριαρχία που εξασφαλίζουν κυρίως οι ανεπτυγμένοι οικονομικά ιμπεριαλισμοί της Αμερικής και της Ευρώπης. Σε μια τέτοια εποχή οι λαοί βρίσκονται συχνά σε μέτωπο με τις αστικές τους τάξεις ενάντια σ' αυτό το χιτλερικό ιμπεριαλισμό για να διαφυλάξουν την εθνική τους ανεξαρτησία και να προχωρήσουν πιο γρήγορα στη επανάσταση.

Γιατί αυτή την εποχή, τη βαμμένη με το αίμα των Βόσνιων και Τσετσένων αγωνιστών, οι "ντούροι επαναστάτες" μας τη διάλεξαν για να ονειρεύονται έρωτες, λουλούδια και πράσινα λιβάδια και να ανακαλύπτουν ότι τα εθνικά κράτη καταργήθηκαν και το μόνο μέτωπο των λαών είναι με τις αστικές τους τάξεις και το παγκόσμιο κεφάλαιο. Γιατί αυτοί είναι με τους νέους ναζί, όπως ουσιαστικά είναι με τους ναζί σήμερα ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός που για αρχηγό του έχει ένα τόσο αφοσιωμένο φίλο της Ρωσίας όσο τον Κλίντον. Η βράβευση αυτής της ταινίας αντιστοιχεί πολιτικά στο τακτικό αλλά παγκόσμιο ρωσοαμερικάνικο μέτωπο σε αυτή την ολόκληρη χαρακτηριστική ένωση του φιλελευθερισμού του αμερικάνικου μονοπωλίου με το ναζισμό του ρώσικου, σε αυτή την προσωρινή ένωση του οικονομικού με το στρατιωτικό μονοπώλιο κάτω από την πολιτική ηγεμονία του δεύτερου.

Η εφημερίδα της Ρωσίας στη χώρα μας γράφει:

«Υπάρχουν δύο ειδών χάρτες στα κεφάλια των ανθρώπων, δύο τρόποι να αντιλαμβάνεται κανείς τον κόσμο: Το ένα είδος απεικονίζει την υδρόγειο τεμαχισμένη σε χρωματιστές φέτες, που χωρίζονται η μια από την άλλη από στριφογυριστές γραμμές, συμβολικές των συνοριακών συρματοπλεγμάτων. Ο άλλος τρόπος αντίληψης αναγνωρίζει μόνο τους χάρτες εκείνους που είναι χρωματισμένοι

στο γαλάζιο του νερού, το πράσινο του δάσους, το καφέ της πέτρας, του βουνού, της ερήμου» (Ριζοσπάστης, 7/3). Όμως το γαλάζιο του νερού παύει να είναι γαλάζιο όταν γεμίζει πτώματα, το πράσινο του δάσους εξαφανίζεται όταν το δάσος καίγεται, το καφέ της πέτρας, του βουνού και της ερήμου υποχωρεί μπροστά στο κόκκινο του αίματος που τα βάφει, επειδή κάποιοι κατά καιρούς θέλουν να παραβιάζουν αυτές τις στριφογυριστές γραμμές. Και οι ξανθές μπουκλες της αγαπημένης που μπορείς να σώσεις μόνο όταν πας με τους ναζί κοστίζουν πολλές ξανθές, μελαχρινές μπουκλες αγαπημένων στον κόσμο. Ο έρωτας δεν μπορεί να ανθίσει παρά

μόνο ανάμεσα σε ελεύθερους ανθρώπους. Το ωραίο περιτύλιγμα με το οποίο τυλίγει ο Ριζοσπάστης την υδρόγειο κρύβει μια δυσάρεστη έκπληξη: την οδύνη και τον όλεθρο που θα σκορπίσει ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός. Η διεθνιστική του αμπελοφιλοσοφία δεν είναι παρά προετοιμασία της επίθεσης και άνοιγμα δρόμου. Οι λαοί θα αντισταθούν στο νέο ναζισμό και μετά τη συντριβή του θα χτίσουν έναν κόσμο όπου πραγματικά "οι χάρτες θα είναι χρωματισμένοι στο γαλάζιο του νερού, το πράσινο του δάσους, το καφέ της πέτρας, του βουνού, της ερήμου". Και που δε θα κινδυνεύει από την ασθένεια της φαικοκόκινης πανούκλας.

ΖΑΪΡ: ΟΙ ΝΕΟΙ ΧΙΤΛΕΡ

συνέχεια από τη σελ. 3

θηκαν οι Αλβανοί του Νότου. Γιατί οι Αλβανοί του Νότου βρέθηκαν δέσμοι των εσωτερικών αντιδραστικών δυνάμεων της δικιάς τους χώρας, δηλαδή των χοτζικών μαφιόζων. Όμως στο Ζαΐρ βρίσκονται κάτω από ξένη, χιτλερικού τύπου κατοχή.

Ο στρατός του Καμπίλα αποτελείται, όπως γράψαμε, κύρια από στρατιώτες της Ρουάντας. Αυτοί είναι Τούτσι, όπως Τούτσι είναι και η φυλή των ζαϊρινών Μπανιμουλένγκ που ζουν στα σύνορα Ζαΐρ - Ρουάντα και που κατά παραγγελία της Ρουάντας ξεκίνησαν την αντιδραστική αποσχιστική τους εξέγερση το Σεπτέμβρη του προηγούμενου χρόνου. Οι εφτά αξιωματικοί επικεφαλής του στρατού του Καμπίλα είναι Τούτσι, όπως και οι καλύτερες μονάδες του και οι σύμβουλοί του. Όμως το πάνω χέρι δεν το έχουν οι Τούτσι του Ζαΐρ, αλλά οι Τούτσι της Ουγκάντας (Μοντ, 18 Μάρτη). Αυτός εκδηλώνεται πολύ ανοιχτά, αφού οι στρατιώτες του "απελευθερωτικού στρατού" μιλάνε όχι τα σουαχίλι και τα γαλλικά που μιλούν στο Κιβού, αλλά τα αγγλικά και τα κινιάρ-ρουάντα που μιλούν στη Ρουάντα.

Αυτοί έχουν επιβάλει στα εδάφη που έχουν καταλάβει καθαροστά φασιστικής κατοχής. Σταδιακά οι εισβολείς αρχίζουν να μπαίνουν στα σπίτια και να εξοντώνουν τους πολιτικούς τους αντιπάλους, ενώ σφάζουν κατά δεκάδες χιλιάδες τους Χούτου της Ουγκάντας που είχαν καταφύγει εδώ και δύο χρόνια στο Ζαΐρ, αλλά και άλλα αντιστεκόμενα ή ύποπτα αντίστασης τμήματα του πληθυσμού. Ταυτόχρονα αρχίζουν να δημεύουν περιουσίες και να διώχνουν τους ντόπιους από τα σπίτια τους και να τα παίρνουν αυτοί. Στα χέρια ενός τέτοιου θύματος βρίσκεται το εξής γράμμα των νέων αρχών στην πόλη Γκόμα, πρωτεύουσα της επαρχίας του Κιβού:

«Έχω την τιμή να σας πληροφορήσω ότι το ακίνητό σας κατάσχεται από την επαρχία του βόρειου Κιβού για να εγκατασταθεί

προσωρινά μια προσωπικότητα της "Συμμαχίας των Δημοκρατικών Δυνάμεων". Το γράμμα καταλήγει με την υπογραφή του αποστολέα και τα «επαναστατικά του αισθήματα» (Μοντ, 18 του Μάρτη).

Αν αυτή δεν είναι μια σοσιαλφασιστική διχτατορία τότε ποια είναι;

Το καλό για τους Ρώσους σ' αυτή την ιστορία είναι πως τα νέα από την καταπίεση στις κατεχόμενες περιοχές και την τεράστια απογοήτευση και οργή των "απελευθερωμένων" φτάνουν πολύ δύσκολα και αργά στο υπόλοιπο Ζαΐρ, πράγμα που διευκολύνει την προέλαση των σοσιαλφασιστών. Οι περισσότερες πολιτικές αντιστάσεις στην προέλαση αυτή έρχονται από τους διεθνείς παρατηρητές, που μένουν άναυδοι και κοινοποιούν στη διεθνή κοινότητα τις σφαγές που πραγματοποιούν οι εισβολείς με επικεφαλής τους τους "ρώσους" του Ζαΐρ. Οι καταγγελίες ενάντια στον Καμπίλα έχουν γίνει τόσο έντονες για τις σφαγές του, που ο Κλίντον δεν μπόρεσε να τον καλύψει ως το τέλος. Το αμερικάνικο υπουργείο Εξωτερικών τον κάλεσε να τις σταματήσει, όπως και την προέλασή του. Αυτό όμως έγινε αφού ο Καμπίλα ολοκλήρωσε την κατοχή όλου του "ωφέλιμου" Ζαΐρ. Έτσι και εδώ, όπως και στην Αλβανία, όπως παντού αλλού στον κόσμο η ρώσικη ακρίδα επελαύνει με ή χωρίς αμερικάνικη κάλυψη, η ύστατη και αποφασιστική απάντηση μπορεί να δοθεί μόνο από τους λαούς. Οι Βόσνιοι, οι Τσετσένοι, οι Τατζίκι, οι Αζέροι έχουν διδάξει αυτό το πραγματικό είδος "εθνικού απελευθερωτικού αγώνα" που προκαλούν οι επιθέσεις των ιδίων των ρώσων σοσιαλφασιστών ή των υποταχτικών τους κάθε είδους. Και στην Αλβανία και στο Ζαΐρ δε θα αργήσει η στιγμή που θα ξεσπάσουν τα αληθινά επαναστατικά κινήματα των λαών ενάντια στις δήθεν επαναστάσεις, δηλαδή στα στρατιωτικά πραξικοπήματα των πραχτόρων της Ρωσίας και των αμερικάνων αβανταδόρων τους.

ΣΕΝΓΚΕΝ

ΕΝΩΜΕΝΗ Η "ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ"
ΜΕ ΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής* για το χαρακτήρα της συνθήκης του Σένγκεν και της αντίδρασης του σοσιαλφασιστικού μπλοκ. Στις "επαναστατικές κραυγές" του ψευτοΚΚΕ και της αυλής του ήρθε να προστεθεί επίσημα πλέον η κραυγή της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Η Διαρκής Ιερά Σύνοδος έβγαλε ανακοινωθέν ενάντια στη Σένγκεν γιατί με την εφαρμογή της «φαλκιδεύονται συνταγματικές εγγυήσεις για την προστασία της προσωπικότητας». Ο καθένας στο μετερίζι του για τον κοινό αγώνα.

Πρέπει δηλαδή μάλλον τώρα να φανταστούμε τις εκκλησίες αυτές τις "άγιες ημέρες του Πάσχα" γεμάτες από Κνίτες, ΝΑ-Ρίτες, ΟΣΕτζήδες κ.λπ. Οφείλουν όλοι να πάνε να ακούσουν τον παπά να διαβάζει στο ποίμνιο τη σχετική αντι-Σένγκεν Συνοδική Εγκύκλιο, που συνέταξαν οι μητροπολίτες Νικοπόλεως Μελέτιος, Ιωαννίνων Θεόκλητος και Ναυπάκτου Ιερόθεος και η οποία θα αναγνωστεί την Κυριακή των Βαΐων. Ίσως θα έπρεπε να είχαν ανταλλάξει και κάποιο φαξ με τις παρατηρήσεις τους. Μπορούν όμως πάντα να απευθύνουν τους "συντροφικούς τους χαιρετισμούς"!!!

Είναι η πρώτη ίσως φορά που Εκκλησία και σοσιαλφασισμός μιλάνε μία τόσο σκανδαλώδεια κοινή γλώσσα. Έτσι η Εκκλησία, όπως και ο Ριζοσπάστης και η Εποχή και οποιαδήποτε άλλη οπορτουνιστική φυλλάδα εκφράζει τις ανησυχίες της για την ανθρωπινή αξία, την προσωπικότητα και την ιδιωτική ζωή του πολίτη. Μιλάει για προστασία τους από τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Όχι, δε μιλάει για τον Αντίχριστο, ούτε για το 666. Αυτά έρχονται σε δεύτερη μοίρα. Για την ώρα προέχει η μαζική δημαγωγία.

Πού βρίσκουν το κοινό τους σημείο οι "επαναστάτες" μας με τους παπάδες; Πού βασίζεται αυτό το μέτωπο; Μα στη κοινή γραμμή τους ενάντια στη δημο-

κρατική Ευρώπη. Όμως η ενότητα δεν είναι μόνο στην πλατφόρμα, είναι και στη μορφή, αλλά και στα "επαναστατικά" συνθήματα. Της απόφασης της ΔΙΣ είχε προηγηθεί πορεία "χιλιάδων πιστών", ορθόδοξων και παραθρησκευτικών οργανώσεων όπως το ΕΛΚΙΣ, στην οποία παραυρέθηκαν και εκπρόσωποι του Αγίου Όρους και της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Όλοι αυτοί επέδωσαν στη Βουλή ψήφισμα με αίτημα τη «μη υποχρεωτική τήρηση του ηλεκτρονικού αρχείου και το προαιρετικό της ηλεκτρονικής ταυτότητας και οποιασδήποτε άλλης ηλεκτρονικής κάρτας», δηλαδή ουσιαστικά τη μη εφαρμογή της Σένγκεν (*Ελεύθερος Τύπος*, 1/4). Ένα από τα συνθήματα των "αγανακτισμένων πιστών" ή-

ρία του ψευτοΚΚΕ και της αυλής του γι' αυτό το φακέλωμα. Γιατί βρίσκεται σε μέτωπο με τον ορθοξοφασισμό, γιατί ο αντιευρωπαϊσμός του είναι αντιδημοκρατικός. Το ένα χέρι νίβει τ' άλλο. Το ψευτοΚΚΕ χωρίς ορθοδοξία, χωρίς αγώνα ενάντια στους "άπιστους" δυτικούς που απειλούν "τα ιερά και όσια της φυλής μας" είναι δύσκολο να σύρει το λαό στο άρμα της Ρωσίας.

Κανείς τους δε βγήκε να υπερασπίσει το δικαίωμα της ανεξιθρησκείας που παραβιάζεται με την αναγραφή του θρησκευματος στις ταυτότητες, ενάντια στο επιχείρημα των παπάδων ότι επειδή η πλειοψηφία των Ελλήνων είναι ορθόδοξοι γι' αυτό και επιθυμεί την αναγραφή του θρησκευματος στις ταυτότητες, γιατί αλλιώς θα έχουμε επικράτηση της ολιγαρχίας. Η πλειοψηφία των Ελλήνων δεν εμποδίζεται ούτε να εκφράσει τις θρησκευτικές της απόψεις ούτε να ασκήσει τις λατρευτικές της εκδηλώσεις. Η αναγραφή του θρησκευματος στις ταυτότητες δεν είναι περιορισμός της ελευθερίας της πλειοψηφίας, αλλά σαφής απαγόρευση της φωνής της μειοψηφίας. Και αν θέλουμε να μιλήσουμε για συνταγματικές δεσμεύσεις, το δικαίωμα της ανεξιθρησκείας είναι συνταγματικά κατοχυρωμένο και στην Ελλάδα και γενικά στην αστική δημοκρατία. Η αναγραφή του θρησκευματος

είναι βάνουση παραβίασή του και η επικράτησή της πηγάει από τη γενικότερη άρνηση της ελληνικής αστικής τάξης να προχωρήσει στο δημοκρατικό εκσυγχρονισμό του κράτους με το διαχωρισμό Εκκλησίας-κράτους, τον οποίο ποτέ δεν πρόβαλε σαν "αίτημα αγώνα" ο σοσιαλφασισμός.

Η συνθήκη της Σένγκεν χτυπιέται μόνο επειδή δυναμώνει τη δημοκρατική πορεία της χώρας ενάντια στη συμμαχία με τη Ρωσία, και για κανένα άλλο λόγο.

Οι παπάδες
σώνουν την
τιμή του
αναρχισμού

Αντιγράφουμε το παρακάτω σχόλιο από την εβδομαδιαία αναρχική εφημερίδα *Άλφα* (5 Απρίλη, αρ. φύλλου 89):

«"Δυστυχώς, οι οπαδοί παραθρησκευτικών οργανώσεων έσωσαν την τιμή του ριζοσπαστικού κινηματικού χώρου". Ελαφρώς παραφρασμένη δήλωση ενός αγωνιστή της ριζοσπαστικής αριστεράς, σε μια τελειώς άμαζη εκδήλωση για τη συνθήκη της Σένγκεν. Αναφερόταν στη στάση της επίσημης και μη αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου σχετικά με την ψήφιση πρόδρομης τροπολογίας στη Βουλή.

Μήπως τελικά είχε δίκιο;»

ταν «Σένγκεν σημαίνει Ελλάδα πουλημένη»! (*Νέα*, 1/4).

Ο ορθόδοξος μεσαιώνας δε θέλει τη Σένγκεν γιατί θα ανοίξει το δρόμο στην ευρωπαϊκή ενοποίηση, που σημαίνει κατάργηση σε ένα βαθμό του κράτους της ορθοδοξίας. Πρώτο βήμα είναι η μη αναγραφή του θρησκευματος στις ταυτότητες, το σταμάτημα δηλαδή αυτού του πρωτοφανούς σε έκταση υποχρεωτικού φακελώματος των θρησκευτικών πεποιθήσεων, για το οποίο δεν είδαμε ούτε δηλώσεις στους δρόμους ούτε αφίσες. Και είναι χαρακτηριστική και σκανδαλώδης η αδιαφο-

"ΤΑ
ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ
ΤΟΥ ΛΑΟΥ"

Από τα τέλη του 1996 έχουν χαθεί στα αστικά λεωφορεία πάνω από 500 δρομολόγια, σε σύνολο 13.600 που πραγματοποιούνται κατά μέσο όρο ημερησίως, με άμεσο αποτέλεσμα τη μεγάλη ταλαιπωρία του λαού. Έχει περάσει μεγάλο χρονικό διάστημα από τότε που ο σοσιαλφασισμός κατάργησε με τη βία τις ΣΕΠ για "να δώσει τα λεωφορεία στο λαό", δηλαδή στον ΟΑΣΑ. Ο καρκίνος της κρατικής γραφειοκρατίας, που έκανε μη λειτουργική την πρώην ΕΑΣ, δεν επιτρέπει ούτε στον ΟΑΣΑ να είναι λειτουργικός.

Οι απώλειες αποδίδονται στην έλλειψη οδηγών. Κάθε μήνα οδηγούνται στη σύνταξη 20-30 οδηγοί λεωφορείων, καθώς ο μέσος όρος ηλικίας στον κλάδο είναι υψηλότερος (περίπου 50 έτη). Τα χρέη του Οργανισμού ανέρχονται στα 700 δις, με αποτέλεσμα να δυσκολεύεται να κάνει νέες προσλήψεις. Ο ΟΑΣΑ είναι υποχρεωμένος να συνεχίσει να παράγει μεγαλύτερο έλλειμμα, εφόσον πρέπει να θρέψει ένα υπέρογκο σε αριθμό διοικητικό προσωπικό, τριπλάσιο από εκείνο των οδηγών (!), η πλειοψηφία του οποίου δεν παράγει ούτε εκτελεί έργο, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να προσλάβει οδηγούς και να μη γίνονται δρομολόγια. Μόνη λύση η διαγραφή των χρεών, δηλαδή

η επιπλέον επιβάρυνση του λαού, χωρίς να έχει συγκοινωνία. Από το 1995 έχει ξεκινήσει η συζήτηση του σχετικού νομοσχεδίου, αλλά δεν έχει ψηφιστεί ακόμα, αφού η κυβέρνηση διστάζει να αναλάβει τα βάρη.

Τα λεωφορεία στην πλειονότητά τους υπερβαίνουν την ηλικία των 18 ετών. Η μόνη ανανέωση του στόλου έγινε με την αγορά των 614 λεωφορείων επί Μητσοτάκη. Για τις νέες προμήθειες έχει οριστεί διακομματική, η οποία θα ελέγχει τα πάντα, από το πρώτο βήμα ως το τελευταίο, αλλά για την ώρα δεν μπορεί να ασκήσει έλεγχο σε τίποτα εφόσον προφανώς δεν έχει ακόμα συνεδριάσει.

Όλα τα αιτήματα του σοσιαλφασιστικού στρατοπέδου -κατάργηση ΣΕΠ, διακομματική για τις προμήθειες- ικανοποιήθηκαν και το αποτέλεσμα δεν ήταν οι καλύτερες συγκοινωνίες για το λαό, αλλά η διάλυση των συγκοινωνιών. Επιβεβαιώθηκε δηλαδή αυτό που λέγαμε τότε και δεν πάψαμε ποτέ να υποστηρίζουμε: Ότι το σοσιαλφασιστικό στρατόπεδο πήρε τα λεωφορεία από τους ιδιώτες όχι για να τα δώσει στο λαό, αλλά για να τα συντρίψει στις δαγκάνες της κρατικής γραφειοκρατίας και του διακομματικού σαμποτάζ των ρωσόφιλων.

Εξαφανίζει τα
γκαραζ

συνέχεια από τη σελ. 2

ΤΕΡΠΣ. Από αυτά μόνο 1 δις έχει διατεθεί σε ορισμένους δήμους της περιφέρειας για να κατασκευάσουν γκαράζ, 5 δις είναι κατατεθειμένα στην Εθνική Τράπεζα, σύμφωνα με την ανακοίνωση του Λαλιώτη σαν απάντηση στις σοβαρές καταγγελίες του Αυγερίκου, και τα υπόλοιπα 4 δις έχουν γίνει άφαντα. Να σημειώσουμε ότι στην παραπάνω απάντηση του Λαλιώτη που αναφέραμε δεν γίνεται λόγος ούτε για τα υπόλοιπα 4 δις ούτε βέβαια και για το γεγονός ότι στην Αττική το ΥΠΕΧΩΔΕ δεν έχει κατασκευάσει

ούτε μια δημόσια θέση γκαράζ! Τις θεωρίες για το ήθος της εξουσίας ο σοσιαλφασίστας Λαλιώτης τις χρησιμοποιεί πολύ ταχτικά όταν πρόκειται για τους εσωκομματικούς του αντιπάλους, αλλά ο ίδιος αποφεύγει συστηματικά να τις εφαρμόσει και, προκειμένου να δημιουργήσει τον κομματικό του στρατό μέσα στο ΠΑΣΟΚ, δε διστάζει να σπαταλήσει χρήματα του Δημόσιου που προορίζονται για άλλους σκοπούς. Όμως όσο περνά ο καιρός ο ραδιούργος αυτός τόσο πιο πολύ θα αποκαλύπτεται και τόσο περισσότεροι άνθρωποι θα καταλαβαίνουν το σκοτεινό του ρόλο.

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΗΝ
ΟΑΚΚΕ

ΑΛΒΑΝΙΑ: ΣΕ ΤΕΛΜΑ Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

Η μάχη της Αλβανίας δεν έχει τελειώσει. Οι σοσιαλφασίστες έχουν κολλήσει και δεν μπορούν να προελάσουν ούτε στο εσωτερικό ούτε στο διπλωματικό επίπεδο.

Και στο εσωτερικό μέτωπο και στο διεθνές η αρχική τους ορμή έχει τσακιστεί μπροστά στην μπόχα που αναδύθηκε σε όλη την Ευρώπη από τη νέα εξουσία του Νότου. Η ληστεία, η λεηλασία, η "προστασία" και ο φόνος είναι στην ημερήσια διάταξη. Τέτοια εσωτερική ακρίδα δεν έχει περάσει ποτέ πάνω από μια χώρα. Ακόμα και οι πιο ηλίθιοι από τους υπερασπιστές της ανύπαρκτης αλβανικής "επανάστασης" έχουν αναγκαστεί να χαμηλώσουν τις φωνές τους. Κανείς από αυτούς δεν μπορεί να απαντήσει σε δύο ερωτήσεις: Πρώτο, πώς γίνεται το μοναδικό ασφαλές μέσο μεταφοράς αγαθών ανάμεσα στην "επαναστατημένη" νότια Αλβανία και την Ελλάδα να είναι το γαϊδούρι, και δεύτερο, πώς γίνεται η πιο αποφασιστική συμπαράσταση στο μεγάλο πολιτικό αίτημα των "επαναστατών", που είναι η πτώση του Μπερίσα, να έρχεται από τον πιο μεγάλο (σύμφωνα με τη δική τους λογική) εχθρό όλων των επαναστάσεων, τις ΗΠΑ;

ΣΧΕΤΙΚΗ ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ ΜΠΕΡΙΣΑ-ΟΡΓΗ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΩΝ

Όσο λοιπόν περνάνε οι βδομάδες και κατακαθίζει ο κourνιαχτός, τόσο περισσότερο ξεχωρίζει εντυπωσιακά η σχετική πολιτική ηρεμία και η παραγωγική ομαλότητα στο Βορρά στη σύγκρισή της με την αντίστροφη ραγδαία οπισθοδρόμηση του Νότου. Φυσικό είναι μπροστά σ' αυτή την πραγματικότητα να γεννιέται το ερώτημα: Μήπως, σε αντίθεση ακριβώς με το μήνυμα των πρώτων κραυγών, η υγεία στην Αλβανία είναι η πολιτική εξουσία που αντιστοιχεί στην εξέλιξη του Βορρά, δηλαδή η εξουσία Μπερίσα, και η αρρώστεια η πολιτική εξουσία Φίνο-Νάνο, που αντιστοιχεί στην εξέλιξη του Νότου;

Η πολιτική απάντηση σ' αυτό το ερώτημα δίνεται καθημερινά και σε πελώρια κλίμακα και δεν μπορεί παρά να ευνοεί την πιο δημοκρατική τάση Μπερίσα της αλβανικής αστικής τάξης. Αφού οι ρωσόδουλοι και ο Κλίντον δεν μπόρεσαν να τσακίσουν τον Μπερίσα τις πρώτες μέρες της "επαναστατικής θύελλας" που σκηνοθέτησαν οι εγχειρισμένοι χοτζικοί, ο χρόνος άρχισε να μετράει εναντίον τους και ο Μπερίσα πέτυχε μια σχετική σταθεροποίηση.

Δεν μπορούμε να ξέρουμε τι σημαίνει αυτή η σταθεροποίηση σε κοινωνικό και ιδίως σε στρατιωτικό επίπεδο, δηλαδή δεν ξέρουμε πόσα και τι είδους όπλα διαθέτουν οι δυνάμεις του Δημοκρατικού Κόμματος στο Βορρά. Ωστόσο οι πολιτικοί δείχτες αυτής της σταθεροποίησης είναι σημαντικοί: Έλεγχος του υπουργείου Εξωτερικών, έλεγχος του υπουργείου Δημόσιας Τάξης, κυριαρχία στη Βουλή. Αυτό το τελευταίο είναι το πιο χαρακτηριστικό, γιατί συ-

νοδεύεται από τη σχεδόν ταπεινωτική είσοδο των βουλευτών του Σοσιαλιστικού Κόμματος στη Βουλή κάτω από τη συντριπτική πλειοψηφία των βουλευτών του Δημοκρατικού Κόμματος.

Αυτοί οι δείχτες εσωτερικής πολιτικής ισχύος αντανακλούν λιγότερο τους συσχετισμούς στο διεθνές επίπεδο. Η Αλβανία αυτή τη στιγμή είναι πιο ισχυρή μέσα της παρά έξω της. Έξω οι υπερδυνάμεις, η μεν Ρωσία στα μούλωχτά και δι' αντιπροσώπων, όπως πάντα, οι δε ΗΠΑ ανοιχτά και με αλαζονεία, όπως πάντα, έχουν λυσσάζει να κατεβάσουν τον Μπερίσα. Όσο περνάνε οι μέρες, τόσο η οργή τους δυναμώνει και η κοινή απαίτηση για πτώση του Μπερίσα, η οποία βέβαια εκδηλώνεται με το στόμα των ΗΠΑ, γίνεται όλο και πιο επίμονη. Η προεδρία Κλίντον ξέρεει ότι, αν αυτή την πτώση δεν την πετύχει τώρα κοντά, υπάρχει περίπτωση ο Μπερίσα να σταθεροποιηθεί.

Η μεγαλύτερη αγωνία για τις υπερδυνάμεις βγαίνει από το γεγονός ότι κανένας στην Ευρωπαϊκή Ένωση -με εξαίρεση τους "ρώσους" της Ελλάδας ή της Ιταλίας- δε συμμερίζεται πια την ανάλυσή τους. Αν δηλαδή εξαίρσει κανείς το ψευτοΚΚΕ, το ΣΥΝ και την "Κομμουνιστική Επανάσταση", δηλαδή τους Έλληνες και τους Ιταλούς "κνίτες", καθώς και μερικές φωνές σαν εκείνες του "ρώσου" (ανήκει στην "Ελιά") ιταλού υφυπουργού Εξωτερικών Φασίνο και του δικού μας Κρανιδιώτη, κανείς στην ΕΕ δεν τολμάει ανοιχτά να ζητήσει την πτώση του Μπερίσα. Είναι τόσο απομονωμένη μια τέτοια γραμμή στην Ευρώπη, ώστε το αλβανικό υπουργείο Εξωτερικών, που όπως είπαμε ελέγχεται από τον Μπερίσα, κατήγγειλε σε διάστημα δύο εβδομάδων και τον έλληνα και τον ιταλό υφυπουργό Εξωτερικών, γιατί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αναμείχθηκαν στα εσωτερικά της Αλβανίας. Και οι δύο αναγκάστηκαν να αναδιπλωθούν.

Η ΡΩΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Να λοιπόν πού βρίσκεται η εξήγηση της υστερίας που κατέλαβε τους ρωσόδουλους του ψευτοΚΚΕ και της ιταλικής "Επανάστασης" ενάντια στην ευρωπαϊκή στρατιωτική αποστολή στην Αλβανία.

Από την άποψη της πολιτικής ηγεσίας έχουμε ξαναγράψει ότι αυτή η αποστολή δεν ενοχλεί τους Ρώσους. Ο ΟΑΣΕ, που θα έχει την πολιτική ηγεσία, είναι ένα υπάκουο όργανο που ποτέ δε θα τολμήσει να παραβεί τον όρκο πίστης στο ρώσικο βέτο. Όμως από την άποψη της συγκεκριμένης στρατιωτικής κατάστασης ένας ευρωπαϊκός στρατός είναι ταυτόχρονα μάρτυρας των γεγονότων και πραχτικός εγγυητής της συνέχισης της δυαδικής εξουσίας Μπερίσα - Φίνο.

Με έναν ευρωπαϊκό στρατό στη νότια Αλβανία οι σοσιαλφασίστες και οι συμμορίες τους δε θα μπορούν να κινούνται ανεξέλεγκτα και να ισχυρίζονται ότι θέλουν σε

σχέση με το είδος της εξουσίας που ασκούν και σχετικά με το ποιον εκπροσωπούν.

Δε θα μπορούν, για παράδειγμα, να πάνε στις εκλογές με τους όρους των ενόπλων συμμοριών τους, ούτε να ασκήσουν μια τέλεια δικιά τους διχτατορία στο Νότο. Κυρίως όμως θα έχουν πρόβλημα να στραγγαλίσουν κάθε εχθρικό τους θύλακα. Η ευρωπαϊκή στρατιωτική αποστολή δε θα έχει στόχο να επιβάλλει την τάξη, αλλά απλά να εξασφαλίσει τις μεταφορές της ανθρωπιστικής βοήθειας. Όμως αυτό σημαίνει ακριβώς σπάσιμο του στρατιωτικού εδαφικού αποκλεισμού που σήμερα επιβάλλει σε οποιονδήποτε θελήσει η διεφθαρμένη εξουσία του Νότου.

Αυτή λοιπόν η ευρωπαϊκή παρέμβαση, έστω και κάτω από τη σκέπη του ΟΑΣΕ, είναι φυσικό που εξόργισε τη Ρωσία. Έτσι, και για να μην εκτεθεί η ίδια ως συνήθως, έβαλε τους ανθρώπους της να κάνουν κινήματα μέσα κι έξω από την Αλβανία, δείχνοντας σαν κύριο εχθρό την Ιταλία. Σκάρωσε λοιπόν μερικές "αυθόρμητες" διαδηλώσεις στον Αυλώνα ενάντια στους Ιταλούς γιατί δήθεν αυτοί έπνιξαν επίτηδες τους Αλβανούς πρόσφυγες στην Αδριατική και ανάλογες μικροδιαδηλώσεις "ενάντια στην ξένη εισβολή" μπόρεσε να φτιάξει στην Ελλάδα και στην Ιταλία. Η αληθινή της δύναμη εκδηλώθηκε όμως σε επίπεδο κεντρικής εξουσίας στην Ιταλία. Εδώ φάνηκε τι σημαίνει κνίτες στην εξουσία. Με το 8% των βουλευτών που διαθέτει η "Επανάσταση" στην ιταλική βουλή εκβίασε άσχημα τον Πρόντι, που αναγκάστηκε να ταπεινωθεί στην αντιπολίτευση για να μην πέσει από την κυβέρνηση.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Όμως ο Πρόντι αναγκάστηκε να κάνει κάτι πολύ βαρύ σε βάρος του ευρωπαϊκού χαρακτήρα της αποστολής: δέχτηκε να πάει στον αλβανικό νότο ελληνικό στρατιωτικό απόσπασμα, πράγμα που ως την τελευταία στιγμή αρνιόταν επίμονα η ιταλική κυβέρνηση. Αυτή η συμφωνία κλείστηκε ανάμεσα στον Τσοχατζόπουλο και τον ιταλό υπουργό Άμυνας, ενώ είχε δημιουργηθεί μια οξύτατη και πολυήμερη ελληνο-ιταλική αντίθεση, με ένα απλό τηλεφώνημα, την ώρα που κατά περίπτωση σύμπτωση στο γραφείο του Τσοχατζόπουλου ήταν ο πρόεδρος του ΣΥΝ Κωνσταντόπουλος. Μόνο να υποθέσει έχει κανείς το δικαίωμα ότι ο Κωνσταντόπουλος βρέθηκε εκεί μόνο και μόνο για να εμφανιστεί πως κλείνει τη δουλειά σαν σύντροφος του Ντ' Αλέμα και με "μέσα" στην "Ελιά".

Η παρουσία της Ελλάδας στον αλβανικό νότο -και μάλιστα με λόγους σε διαφορετικά σημεία- είναι καίρια για τη ρώσικη διπλωματία. Μια καθαρά αντι-Μπερίσα και ρωσόφιλη στρατιωτική δύναμη είναι σε θέση να εξουδετερώσει πολλά από τα πολιτικά και στρατιωτικά πλεονεχτήματα της ευρωπαϊκής παρουσίας στο Νότο. Ο Φάτος Νάνο, που πρότεινε από την αρχή παντού μικτές

αποστολές όλων των χωρών σε όλα τα σημεία της Αλβανίας, ήξερε καλά τι ζητούσε: Να υπάρχει παντού ένα ελληνικό ή έστω ένα ρουμανικό μάτι για να βλέπει "κατάλληλα" τα γεγονότα, και κυρίως μια ελληνική "ουδέτερη" διαιτησία ανάμεσα στο μεροληπτικό μάτι των Ευρωπαίων και το επίσης μεροληπτικό μάτι των "εξεγερμένων". Δεν υπάρχει τίποτα πολυτιμότερο από έναν "ουδέτερο δικό μας".

Ύστερα από αυτή τη διευθέτηση οι κνίτες σταμάτησαν τις φωνές και στην Ελλάδα και στην Ιταλία. Η "Επανάσταση" μάλιστα ανακοίνωσε ότι, παρά τη διαφωνία της με την αποστολή, συνεχίζει να στηρίζει την κυβέρνηση Πρόντι. Από δω και μπρος θα παρακολουθούμε μια πολύπλοκη κατάσταση όπου ανακατεμένοι Έλληνες, Ιταλοί, "εξεγερμένοι", πλιατσικολόγοι, ΟΑΣΕ και ΟΗΕ θα εμπλέκονται σε ένα ατέλειωτο παιχνίδι προβοκάτιας. Αν σωστά υπολογίζουμε η κατάσταση

προορίζεται να γίνει πολύ δύσκολη για τους Ιταλούς αν δεν υποκύψουν στις θελήσεις των σοσιαλφασιστών του Νότου. Η Ευρώπη πρόκειται να πάρει το δεύτερο πικρό της μάθημα μετά τη Βοσνία.

Όπως λοιπόν και εκεί -στα χέρια του βοσνιακού-, έτσι κι εδώ η αληθινή ελπίδα βρίσκεται στην αντίσταση του ίδιου του αλβανικού λαού. Είναι σίγουρο ότι, αν οι ιμπεριαλιστές σέβονταν το διεθνές δίκαιο και άφηναν την Αλβανία να λύσει μόνη της το εσωτερικό της πρόβλημα, οι πραξικοπηματίες του Νότου δε θα είχαν πολύ μέλλον μπροστά τους. Ακόμα και ο πλακωμένος από τις πυραμίδες λαός σύντομα θα στρεφόταν εναντίον τους. Είναι οι διπλωματικές επεμβάσεις στα εσωτερικά της Αλβανίας, με όπλο κύρια την οικονομική βοήθεια, που έδωσαν τόση δύναμη στους πραξικοπηματίες και αδυνάτισαν τη θέση της νόμιμης κυβέρνησης Μπερίσα.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΛΕΥΚΟΡΩΣΙΑΣ

Σήμερα υπάρχει μια αντίληψη αρκετά διαδεδομένη στη χώρα μας, που λέει ότι "η Ρωσία δεν είναι ισχυρή όσο στο παρελθόν, στην εποχή του Μπρέζνιεφ, και γενικά δεν ισχύει η άποψη ότι η ρώσικη υπερδύναμη παλεύει και προωθεί το στόχο της για παγκόσμια κυριαρχία".

Βέβαια, αυτοί που προωθούν σήμερα την άποψη περί ανίσχυρης Ρωσίας, που δεν έχει επιθετικές βλέψεις, είναι οι ίδιοι που στο παρελθόν εκθείαζαν την επιθετική πολιτική του Μπρέζνιεφ σαν πολιτική ειρήνης. Είναι αποδειγμένο περίτρανα ότι η ρώσικη πολιτική, από τους παλιούς μέχρι τους νέους Τσάρους, είναι ίδια και απaráλλαχτη, γιατί πάντα σηκώνει τη σημαία της ειρήνης, της σταθερότητας και γενικά υιοθετεί μια κεντρίστικη θέση σ' όλους τους διεθνείς οργανισμούς με σκοπό να διασπάσει και να εφησυχάσει τη Δύση. Όμως έρχονται μερικά γεγονότα που αποδεικνύουν ότι δεν υπάρχει αντιστοιχία λόγων και έργων.

Αφορμή στάθηκε το γεγονός της ουσιαστικής επανένωσης Ρωσίας-Λευκορωσίας. Εδώ είδαμε με ωμό τρόπο πώς οι Γιέλτσιν-Λουκασένκο (χωρίς να διαφωνήσουν οι υπόλοιποι: Ζιουγκάνοφ, Λέμπεντ και Ζιρινόφσκι) προχώρησαν σε υπογραφή της συμφωνίας επανένωσης παρά τη διαφωνία του λαού της Λευκορωσίας. Γίναμε άλλωστε μάρτυρες της τηλεοπτικής ενημέρωσης από το Μέγκα του βίτσιου και φασιστικού τρόπου με τον οποίο αντιμετωπίστηκαν οι χιλιάδες διαδηλωτές στην πρωτεύουσα Μίνσκ, που διαμαρτυρήθηκαν για την παραπάνω υποδουλωτική συμφωνία.

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε, όπως μας πληροφορεί η γαλλική Μοντ, ότι ο Λουκασένκο είναι ο μόνος αρχηγός κράτους που έχει τις ιδέες του Χίτλερ, τις διαλαλεί και είναι ανοιχτά δηλωμένος υποστηρικτής του. Αλλά για το θέμα αυτό, όσο και για τις ευρύτερες σχέσεις της Ρωσίας με τις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες, αναδημοσιεύουμε ένα άρθρο του Γ. Καπόπουλου στην *Εξουσία* της 31/3/97 με τίτλο "Η ανύπαρκτη Κοινοπολιτεία", του ίδιου που παλιότερα έγραφε φλογερά άρθρα υπέρ της Ρωσίας και της περεστρόικα: «*Εξί και πλέον χρόνια μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ οι σχέσεις της Μόσχας με τις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες μόνον ως σχέσεις ανεξάρτητων και κυρίαρχων κρατών δεν μπορούν να περιγραφούν. Οι σχέσεις της Ρωσίας με το "πρόσω εξωτερικό" - όπως αποκαλούνται οι πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες- είναι σχέσεις εξάρτησης των νέων χωρών με το πρώην αυτοκρατορικό κέντρο, μιας εξάρτησης που πολλές φορές αφήνει στενότερα περιθώρια κυριαρχίας απ' ό,τι την εποχή της ΕΣΣΔ. Εργαλείο της εξάρτησης είναι η μονοπώληση σε συντριπτικό ποσοστό από τη Ρωσία της παραγωγής ενέργειας, καθώς και η ρώσικη επιδιαιτησία σε μειονοτικές εθνικιστικές συγκρούσεις που, αν δεν υποκινήθηκαν, είναι βέβαιο ότι αναμochλεύθηκαν από τη Μόσχα».*

Μετά απ' αυτά εμείς δεν έχουμε να προσθέσουμε τίποτε άλλο, παρά μόνο ότι τον τελευταίο λόγο τον έχουν οι λαοί των χωρών αυτών και όχι οι σοσιαλφασίστες και φασίστες νέοι Τσάροι.

